

Radosna MISIJSKI LIST vijest

Misija Tatale, tvrda njiva
Gospodnja za oranje

Pastoral jubilarne
godine milosrđa

Završetak Godine posvećenoga
života i otvorenje slavlja
Svete godine milosrđa

Apostolat molitve

„Da kršćani koji su zbog svoje vjere diskriminirani ili progonjeni ostanu jaki i vjerni evanđelju, zahvaljujući neprestanoj molitvi cijele Crkve.“

Uvodnik
U središtu
Iz života naših misionara

Intervju
Apostolat molitve
Vijesti iz Crkve u Hrvata

Aktualno
Iz dnevnika jednog misionara
Misijski velikani

Postati svima sve	3
Susret s Bogom u supatničkoj zajednici	4
Pastoral jubilarne godine milosrđa	6
Misija Tatale, tvrda njiva Gospodnja za oranje	8
Završetak Godine posvećenoga života i otvorenje slavlja Svete godine milosrđa	9
Oltar donio veliku radost	10
Ljudi čeznu za svetim	12
Misijska nakana za ožujak	14
Godišnja skupština Nacionalnoga vijeća PMD u BiH	15
Godišnja skupština Nacionalnoga vijeća PMD u Hrvatskoj	16
Vlč. Gabrijel Jukić primio blagoslov i križ za odlazak u Zambiju	17
Molitvama i žrtvicama pomažemo naše misionare	18
Maslinova grančica - moj dar za misije	18
Misijska zajednica u školi	18
Posjet biskupa Matthewa Kwasija Cyamfija iz Gane	19
Projekt <i>Biti za druge</i>	19
Misijska večer s Molitvenom zajednicom "Emanuel"	20
Misijska akcija pomoći siromašnoj braći i sestrama	21
Misijska večer uz prezentaciju filma	21
Dan svjedoka vjere	22
Neprilike u prigodi posvete crkve	23
Marija Katarina od svetog Augustina	25
28. ljetni susret misionara i misionarki	27

Sadržaj

Impressum **Izdavači:** Nacionalne uprave Papinskih misijskih djela u Republici Hrvatskoj i u Bosni i Hercegovini
Glavni urednik: vlč. Antun Štefan; **Zamjenik glavnoga urednika:** don Ivan Štironja
Godišnja pretplata: Hrvatska 90 KN; Bosna i Hercegovina 24 KM; europske zemlje 30 EUR; Australija 40 AUD; Amerika 40 USD; Kanada 40 CAD
Tisak: Grafika Markulin, Lukavec; ISSN 1331-1204

Darove za različite misijske namjene i pretplatu *Radosne vijesti* možete slati na adrese i račune:

NACIONALNA UPRAVA PMD RH
Ksaverska cesta 12a, HR - 10000 ZAGREB
Tel. 01/56 35 055
E-mail: missio.croatia@misije.hr
web: www.misije.hr

Kunski žiro račun:
IBAN: HR6323600001101542876
Model: HR99
u polje "Opis plaćanja" navesti svrhu uplate

Devizni račun:
Zagrebačka banka d.d., Zagreb
IBAN HR6323600001101542876
SWIFT CODE: ZABAHR2X
Navesti svrhu uplate

NACIONALNA UPRAVA PMD BiH
Kaptol 32, BiH - 71000 SARAJEVO
Tel./fax: 00387/33/667-889
E-mail: missio.bih@bih.net.ba
web: www.missio.ba

Račun u konvertibilnim markama:
UniCredit Bank d.d.
Račun primatelja: 3383202200897320
Navesti svrhu uplate

Devizni račun:
UniCredit Bank d.d.
IBAN: BA393383204893626147
SWIFT CODE: UNCRBA22; No. 48-32-936261
Navesti svrhu uplate

Postati svima sve

Posljednjih mjeseci iz naše su domovine otputovala dvojica svećenika u misije u Južnu Ameriku, a treći čeka potrebne dokumente za Afriku. Čestitamo! Čestitamo njihovim duhovnim zajednicama, njihovim obiteljima i prijateljima! Misionari su velik blagoslov za zajednice. Lijepo je da ih volimo i pratimo. Uz njih se uvijek osjećamo u blizini Božjoj. Isus nam u njima daje sjajne primjere za nasljedovanje.

Piše vlč. Antun Štefan

Znamo da misionarski rad nikada nije bio lagan i uvijek će zahtijevati velike napore. Misionari su poput Isusa u Getsemanskom vrtu, koji, na koljenima i s krvavim znojem, moli svoga Oca: "Oče moj! Ako je moguće, neka me mimoide ova čaša. Ali ne kako ja hoću, nego kako ti hoćeš" (Mt 26, 39). Ako je njemu bilo teško, i našim misionarima je teško, jer su njegovi ljubljani nasljedovateli ali ako je on išao do kraja, predan u volju Očevu, tako su i naši misionari, poput njega – odlučni ići do kraja, "postajući svima sve da što-poto neke spase" (usp. 1 Kor 9, 22b). Oni "gladuju, žedaju, goli su, pljuskaju ih, beskućnici su, i pate se rađeci svojim rukama. Proklinjani blagoslivljaju, proganjanjani ustrajavaju, pogrđivani tješe" (Usp. 1 Kor 4, 11–13.).

Potaknut time, htio bih vam svratiti pažnju na naše uobičajeno crkveno izražavanje. Naime često govorimo o odlasku u crkvu, o odlasku u sjemenište ili samostan,

ili, u ovom slučaju, o odlasku u misije. Istina – otišli su! Ali umjesto otići, najbolje bi bilo upotrijebiti postati.

Naša braća i sestre koji odlaze u misije, izabrani su da svima postanu predivan dar od Gospodina, da postanu sol zemlje i svjetlo svijeta, da služe braću i sestre.

Misionar dakle nije u tome da se nekud otiđe, nego se misionarom postaje! A misionarom se postaje u sredini gdje živimo, u župnoj zajednici čiji smo članovi. Zbog toga i govorimo o misijskim zajednicama! One su istinska rasadišta misionara. Povećajmo našu želju da postanemo misionari u sredini gdje živimo. Razmišljajmo na način kako misionari razmišljaju, čitajmo što misionari čitaju, molimo se kako se misionari mole i osjećajmo ono što misionari osjećaju. Tako se postaje misionar!

Bog – u kršćanskoj zajednici (7)

Susret s Bogom u supatničkoj zajednici

Svaki se čovjek, prije ili kasnije, suočava sa životnim nevoljama, sve dotle da si postavlja pitanje kako izići na kraj sa svojim životom. Ništa čudno ako se to događa i samomu vjerniku, pritisnutu nekim bolnim trenucima. Pa to se dogodilo i Isusu u Getseman-skome vrtu, pa je Ocu postavio pitanje o razlogu svoje napuštenosti. Dakako, odmah se prepustio volji Božjoj i pobijedio je strah i samu smrt. Ipak, nije isključeno da nemalen broj vjernika zaključuje: "Pa on je bio Bogočovjek, imao je drugačiju svijest o Božjoj blizini, a ja sam samo čovjek!" I još kada pratimo sva ova nacionalna i svjetska komešanja, ratove, izbjeglištva milijuna ljudi, pa onda sve ovo "žutilo" i "crnilo" koje se proljeva u medijskom svijetu i u međuljudskim odnosima i uslijed ideoloških sukoba, sve dotle da se u političkom miljeu stvara mentalitet gotovo nepodnošljive nesnošljivosti, što se preljeva u redoviti život ljudi! Sve na kraju povećava životne nevolje i stvara nesigurnost, sve dotle da se obični čovjek pita gdje je tomu kraj!

Svijest o krhkosti i napuštenosti

Do jučer su se mnogi nadali da će nas znanost i tehnika osloboditi od straha, siromaštva, bolesti i ne-

ljudskih uvjeta života. Ali mnoga su nadanja iznevjerena. Dolazimo u opasnost da više "sebe nemamo" te da jedni druge izgubimo. Gdje je tu čovjek sa svim svojim mukama, pitanjima, posrtajima i nadanjima? Pretpostavljam da se mnogi mogu prepoznati u riječima "razočarana" pjesnika (M. Bora): "Išao putnik kroz atomski vijek i kad već dosta visoko stiže, pogledom svrne dolje gdje le-žaše atomski vijek: posvuda dokle je sezalo oko, sâm beton i gvožđe, gvožđe i beton u svakojakim oblicima te bacaju u neonskom svjetlu duge i tvrde sjene kroz vrijeme. Gledao sve to putnik, pa kad je shvatio kako je suviše njegovo srce sred svega toga, navre mu na oko suza."

Da, to je upravo gorki osjećaj osamljenosti i bezvrijednosti, danas posebice, kad se čovjek jako promijenio, nastupio je individualizam, zatvaranje u sebe i svoju malu sreću, novo otuđenje, nepovjerenje sve dotle da nije siguran kome vjerovati, pa odatle sve veće nezadovoljstvo sa samim sobom i sa sve hladnijim okruženjem. I čezne za nekim tko će mu riješiti našu zagonetku, jer je sve nepodnošljivije tegliti "praznu torbu" života. To je stari problem i svjedoci smo traženja izlaza u vjери, makar su ju mnogi u isto vrijeme

Piše dr. Milan Šimunović

odbijali i nasjedali raznim filozofima sumnje i nevjere. A ipak su i sami oni čeznuli za nekim višim, poput njemačkog nihilista F. Nietzschea: "Svih potoka mojih suza k tebi vodi tijek! I mojeg srca zadnji plam – k tebi tinja! O vrati se, ti nepoznati Bože, moja boli, moja zadnja sreća!"

Ne samo takvima nego nekad i samim vjericima češće se javlja pitanje kako i gdje susresti toga Boga. Jer mnogi, poput egzistencijalista J. P. Sartrea, misle da smeta to što Bog ne postoji jer time nestaje svaka mogućnost da se nađu vrjednote. Ali pritom, njemu i mnogima drugima, nije uspijevalo da prekorače "prag vjere", pa im se i dalje urušavao svijet snova, osjećajući se nesigurnima, golima, izručenima i duboko osamljenima. Nada u neko kasnije ispunjenje, mislili su, varava je, i čovjek klizi prema potpunoj praznini, u ništavilo.

Nažalost, te filozofove misli danas su sve prisutnije i u dijelu vjernika, premda im se znade "upaliti svjetlo vjere" u svijesti da je taj "nepoznati Bog" ipak davno istupio iz svoje skrovitosti, posebice u Isusu Kristu, i pokazao se kao Bog koji je ljubav, naš suputnik, supatnik, štoviše i Spasitelj, očitujući nam se upravo u solidarnosti.

Bog Isusa Krista u supatnji

Nije za čudo da nam se, uza sve to što vjerujemo, često kao Isusu učeniku Filipu javlja sve veća želja da vidimo Boga, da osjetimo njegovu nešto drugačiju blizinu, i odatle rast raznih duhovnih pokreta. Na pitanje: "Gospodine, pokaži nam Oca i dosta nam je", Isus hitro odgovara "Filipe, toliko sam vremena s vama, i još me pitaš: pokaži nam Oca? Ne vjeruješ li da sam ja u Ocu i Otac u meni?" (Iv 14, 8–10). Bog u Isusu postaje definitivno prisutan, očituje nam se onaj koji nas ljubi, potpuno nama okrenut. Kako djeluju utješno, ali u neprevarljivoj sigurnosti Isusove riječi: "Dođite k meni svi vi, izmoredni i opterećeni i ja ću vas odmoriti" (Mt 11, 28). Upravo se na njega odnosi davna Izaijina proročka vizija, o kojoj slušamo na Veliki petak: "On slabosti naše ponije, naše boli uze na se, a mi ga držasmo udarenim, od Boga pogođenim, poniženim. Za naše je grijeh on proboden, za opacine naše satrt. Na njega pade kazna našeg mira, njegovom se modricom izliječismo...." (Iz 53, 3–5). Otkad se Isus solidarizirao s krivnjom cijelog čovječanstva i umro s njime na križu, nemamo argumenta za prigovaranje Bogu, već samima sebi i našoj zatvorenosti. Darivajući nam se već na Posljednjoj večeri, pozvao nas je da i mi činimo tako, jer se istinski život može ostvariti samo u iskrenu sebedarju, a koje se najviše očituje u nevolji.

Da, to je radost naše vjere, koju je divno izrazio papa Franjo (na *Twitteru*, 1. veljače 2015.): "Ponekad smo ražalošćeni težinom svojih grijeha. Nemojmo se obeshrabriti. Krist je došao da podigne taj teret i da nam dade mir." Kako ne prihvatiti takva Boga, koji se u Kristu pokazao toliko solidarnim s čovjekom i njegovim nevoljama? I dok često govorimo o svemogućem i svesilnom Bogu, htjeli to priznati ili ne, mi ga se jednostavno bojimo. A on je htio postati *Bog s nama*, potpuno blizak.

Presudna uloga supatničke zajednice – oaze milosrđa

Radikalna novost evanđelja jest da se Bog u Isusu Kristu, na neki način, sjedinio sa svakim čovjekom. Otad se Božja prisutnost očituje usred života. Upravo to trebaju pokazati Božji ljudi, koji su u Isusu pozvani u njegovu zajednicu, Crkvu, u konkretnoj kršćanskoj zajednici. Jer ako smo, kako kaže papa Franjo u buli najave Izvanredne godine milosrđa, "dotaknuti njegovim milosrdem, možemo i mi postajati suosjećajnima prema drugima." Međutim postoji bojazan da ove godine, posvećene Božjemu milosrđu, mnogo toga ostane tek na lijepim riječima, da samo idemo u crkvu, a da nas ne zanimaju tolike patnje i da se ne osjetimo pozvanima umanjivati ih svojim vlastitim ponašanjem, u prvom redu odricanjem od ogovaranja, osuđivanja drugih, štoviše i podvala, čime postajemo "majstori" podjela.

Stoga je krajnje vrijeme da odgovorimo na pitanje je li naša župna zajednica samo obredna zajednica ili i zajednica prihvaćanja u "nošenju bremena jedni drugih", jer jedino tako možemo ispuniti Kristov zakon (usp. *Gal* 6, 2). Suvremen, ranjen čovjek, već od najmlađih, a da o starijima i ne govorimo, koje je previše pritisnuo križ života, razočaran sa svime i samim životom, da bi izdržao treba imati mogućnost da na opipljiviji način susretne Boga upravo u kršćanskoj zajednici, gdje je solidarnost raspoznajni znak, gdje ima mjesta za drugoga i njegove probleme. I dok se znademo žaliti da nas je manje u crkvama, da nema više okupljanja i manifestacija kao nekada, radije se pitajmo koliko smo zaista Božji ljudi, koliko znademo supatiti jedni s drugima. Štoviše, kao supatnička zajednica moći ćemo s apostolom Pavlom zahvalno moliti: "Blagoslovljen Bog i Otac Gospodina našega Isusa Krista, Otac milosrđa i Bog svake utjehe! On nas tješi u svakoj našoj nevolji da bismo i mi sve koji su u nevolji

Bog u Isusu postaje definitivno prisutan, očituje nam se onaj koji nas ljubi, potpuno nama okrenut. Kako djeluju utješno, ali u neprevarljivoj sigurnosti Isusove riječi: "Dođite k meni svi vi, izmoredni i opterećeni i ja ću vas odmoriti" (Mt 11, 28). Upravo se na njega odnosi davna Izaijina proročka vizija, o kojoj slušamo na Veliki petak: "On slabosti naše ponije, naše boli uze na se, a mi ga držasmo udarenim, od Boga pogođenim, poniženim. Za naše je grijeh on proboden, za opacine naše satrt. Na njega pade kazna našeg mira, njegovom se modricom izliječismo...." (Iz 53, 3–5).

mogli tješiti onom utjehom kojom nas same tješi Bog." (2 *Kor* 1, 3–4)

Upravo tako! I zato papa Franjo piše u buli o Jubileju milosrđa: "U našim župama, zajednicama, udruženjima i pokretima, ukratko, gdje god su kršćani, svatko mora naći oazu milosrđa." Kako je lijepo iskustiti radost u supatnji, biti uz osobu u tjeskobi, biti prijazan, saslušati pozorno! To je ključno pitanje u ovom sve surovijem svijetu, u kojem se od kršćana očekuje da budu "alternativa". Zato je Isus svoje učenike upozoravao da ne postupaju tako kao "stari" (misleći na farizeje), već kao njegova braća i sestre. Upravo ta supatnička svijest može biti živ podsjetnik na to da je Bog prisutan među nama. Možda takvo zajedništvo u životnim tegobama danas izgleda gotovo nemogućim, ali ako smo Isusu povjerovali, tomu treba maksimalno težiti. Čini mi se da u toj sferi kršćanstvo danas polaže svoj sudbonosni ispit diljem svijeta.

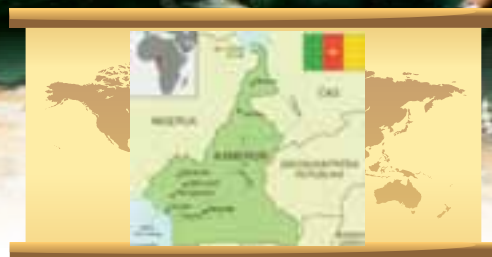

KAMERUN
– vlč. Karlo Prpić

Jedne mirne siječanjske večeri 2015. u uredu svoje skromne biskupske rezidencije umro je posve neočekivano prvi domaći afrički pastir naše Biskupije Ngaoundere, u središnjem dijelu Kameruna, mons. Joseph Djida. Na petnaestu obljetnicu svoga biskupskog ređenja, u 70. godini života, na sveopće zaprepaštenje svojih svećenika i vjernika. Liječnik je potvrdio što je svima bilo potpuno nepoznato – da je pokojnik već neko vrijeme trpio od srčanih tegoba i povišena krvnog tlaka. Pokojni biskup posjetio je Hrvatsku prigodom četverodnevnog susreta hrvatskih misionara i misionarki u Novoj Kapeli i Požegi u srpnju 2002.

Nesigurnost na granicama prostrane biskupije

Apostolski nuncij u glavnom gradu Yaoundeu odmah je kao privremenog upravitelja imenovao sada

Pastoral jubilarne godine milosrđa

već bivšega biskupijskog ekonoma Abboa Emmanuel. On je srednjih godina, s oko dvadesetak godina svećeništva, čovjek mirne i strpljive naravi, koji je svojom jednostavnošću i pristupom brzo osvojio mnoga srca. Izgleda da su priroda posla i posebno složena i teška zemljopisna konfiguracija naše biskupije dobrim dijelom pridonijeli bržemu zalazu biskupa Josepha. Biskupija se prostire na više od 60 tisuća km² savane, 500 km u daljinu i oko 200 km u širinu.

Povezanost misijskih postaja i župa slaba je zbog siromašne infrastrukture, uglavnom makadamskih cesta, većim dijelom potpuno neprohodnim u dugom kišnom razdoblju. Takvo stanje otežava komunikaciju i posebno pastoralne pohode vjerničkim zajednicama. Svojim krajnjim međama naša se biskupija podudara s državnim granicama koje razdvajaju ili spajaju na istoku i zapadu naše

dvije nemirne i nesretne susjedne zemlje, Srednjoafričku Republiku i Nigeriju. Zbog oružanih pobuna islamskih ekstremista veći broj izbjeglica već je mjesecima prisutan na rubovima jednog dijela naših župa.

Ovih dana posjetio nas je u sjemeništu jedan policijski komesar, kako to ovdje kažu, i u razgovoru s našim mladićima poželio da budu oprezni ako izlaze u mjesto i bez ustručavanja dojave odgovarajućim službama svaki sumnjivi pokret, osobe ili skupine. Slična su upozorenja prošla zapravo kroz sve osnovne i srednje škole te druge ustanove. Predložili su vojnu pratnju i čuvanje vjerskih objekata u vrijeme većih okupljanja vjernika, nedjeljom i blagdanom. U samomu gradiću mirno je i nema panike, iako nezaobilazno ljudi o svemu razgovaraju sa zabrinutošću. Isti je policijski službenik spominjao i slučajeve otmičarstva imućnijih osoba u pokrajini u vidu

otkupnine – što je inače omiljena strategija oružanih, kriminalnih ili terorističkih skupina. Ipak sve nije tako tmurno na našem obzorju – poslije kiše dolazi sunce!

Katolička manjina u području muslimanske i animističke religioznosti

U iščekivanju imenovanja novog pastira za našu biskupiju i manjinski Božji puk na ovim prostorima – posljednje godišnje statistike govore o oko 40-ak tisuća katoličkih vjernika na otprilike 600 tisuća stanovnika pretežno muslimanske i animističke religioznosti. Naš novi apostolski administrator zdušno se uključio u već postojeće pastoralne programe, predlažući i neke nove. Na posljednjem godišnjem susretu svećenika i redovnika, u studenome prošle godine, zaključeno je da se, unatoč brojnim i očitim poteškoćama vanjske, fizičke i materijalne naravi, sve župne zajednice pokušaju aktivno uključiti u proslavu Svete godine milosrđa, po nakani i želji Svetoga Oca i sveopće Crkve. Nakon katedrale "vrata milosrđa" svečano su otvorena i u dijecezanskom marijanskom svetištu u izgradnji. Rektor svetišta, jedan stariji švicarski misionar, ulaže velike napore i traži posvuda dobročinitelje za konačni dovršetak radova na našem *skadru*. To traje već desetak godina i sad strpljivo očekuje prve hodočasnike. Ove korizme, početkom ožujka, rektora će konačno obradovati prvo organizirano biskupijsko hodočašće u stijenama nadomak Ngaounderea. Prilaz svetištu još uvijek nije potpuno ureden, ali

domaćima to puno ne smeta, nego više nama strancima, naviknutima na određeni komfor. Promatrajući sav okoliš, uske staze koje vode kroz nisko raslinje prema vrhu brda i nedovršenoj crkvi i jako sunce iznad glave, sve neodoljivo podsjeća na naš dalmatinski kamenjar u ljetnim mjesecima! Ipak to nisu jedini bogoštovni prostori s pravom podjeljivanja oprosta tijekom Jubileja milosrđa. Već spomenute poteškoće u izmjeni "dobara i osoba", ceste i druge poteškoće, potaknule su privremenoga upravitelja da udijeli tu povlasticu i nekim od biskupijskog središta veoma udaljenim župnim crkvama.

Male crkvene zajednice

Tako su naši apostolski radnici svećenici pozvani na stvarno i svakodnevno "obraćenje" u smislu glavne i nezaobilazne teme Godine milosrđa. Neka budu i osobno spremni u svakom trenutku bez iznimke odgovoriti na potrebe vjernika, posebno u prijemu djece, mladih i odraslih. Nikako se ne smije zaboraviti siromahe i bolesnike! Vjerojatno i ne može biti većega i boljeg načina u svjedočenju milosrđa u svakodnevici. Župnim zajednicama i napose onima koji jače i privrženije žive župno zajedništvo novo vodstvo biskupije predlaže dublje razmatranje svetopisamskih tekstova na njihovim tjednim sastancima, produbljivanje i prenošenje osobne vjere u obiteljskom i drugom okružju. Posebno se puno očekuje od tzv. malih crkvenih zajednica. One su već prilično zaživjele u većini župa: u skupinama od 10 do 20 članova mladi i odrasli se

susreću jednom tjedno po obiteljskim kućama u raznim dijelovima sela ili grada na molitvu i razmišljanje. Ne zaboravljaju se ni one neizbježne i svakodnevne radosti i žalosti; rođenja ili smrti, bolesnici, odlasci bivših i dolasci novih članova, zatvorenici s njihova područja....

Oživljavanje postojećih karitasa

Ova je godina nova zgoda za uspostavu novih ili oživljavanjem već postojećih karitasa. S tim u svezi neka svećenici i katehete pouče vjernike o već gotovo zaboravljenim "tjelesnim i duhovnim djelima ljubavi"! Svojedobno je to bio neizostavan dio svakoga katoličkoga katekizma! Netko je isto tako predložio da se u svim župama tijekom ove iznimne godine poradi na osnivanju novih ili slabo poznatih skupina "Pravda i mir" ("Justitia et Pax"). Administrator je poželio da u nedostatku vanjskih, pučkih misionara, kako se to svojedobno zvalo u našim stranama, domaće snage, svećenici i redovnici, organiziraju, ako je moguće, nešto kao mini misije od 2-3 dana i propovijedaju "jedni drugima" u susjednim župama! Ako je i to teško ostvarivo, onda neka pokušaju barem s kraćim duhovnim obnovama za djecu, mladež ili odrasle, a sve u skladu s osnovnim smjernicama Godine milosrđa! Naglasak je u svakom slučaju na istinskoj obnovi i povratku provjerenim vrijednostima vjere, nade i ljubavi u evanđeoskom i kršćanskom smislu cijeloga Božjeg naroda, a na poseban način njihovih duhovnih vođa!

GHANA
– don Ivan Stojanović

Misionar Ivan Stojanović u listopadu 2015. otišao je drugi put u misije u Gani. Određen je za službu u međunarodnoj salezijanskoj zajednici u mjestu Tatale, na sjeveru zemlje. Iznosi nam svoje dojmove, prva iskustva i saznanja s tečaja za nove misionare u Biskupiji Yendi.

Poštovani prijatelji misija! Kao što su se Izraelci namučili dok su zaposjeli obećanu zemlju, tako smo se morali potruditi i mi, braća Francis, Isaac i ja dok smo konačno stekli uvjete da započnemo raditi u Misiji Tatale. Što smo radili dosada?

Otac biskup Vincent Sowha Boi-Nai postavio je uvjet za sve misionare da moraju sudjelovati na "orijentacijskom tečaju". Tako smo deset dana proveli u vrlo skromnu pastoralnom središtu. Gotovo svaki dan je bio novi predavač.

Teme su bile vrlo raznolike, praktične i korisne. Sam biskup je odr-

žao predavanja o povijesti i sadašnjem stanju biskupije, o tome kako pastoralno djelovati, kakav treba biti profil misionara te je detaljno govorio o tradicionalnim vjerovanjima i praksama. Svi smo ostali šokirani kad smo čuli za neke ženidbene običaje. U tim plemenima postoji više načina ženidbe:

1. Ako žena ostane udovica, mužev brat mora ju oženiti i podići bratu potomstvo. Nije bitno što on već ima jednu ili više svojih žena.

2. Razmjena djevojaka, odnosno žena: ako je tko uzeo ženu iz jedne obitelji, u tu obitelj mladićeva odnosno muževa obitelj mora dati svoju djevojku, odnosno ženu.

3. Ženidba obećanja – dogovora. Mladić ili već oženjen muškarac dogovara s jednom obitelji da će prvo žensko dijete koje dobiju biti njegova buduća žena. Muškarac radi godinama za tu obitelj, donosi darove i čim djevojčica ima 12 godina, muškarac ju uzima za ženu.

4. Ako otac umre, a nema braće, njegov najstariji sin od drugih žena mora oženiti svoju pomajku, očevu ženu koja je ostala udovica. Tako smo sve te dane slušali i učili o tim ljudima i njihovim vjerovanjima i praksama. Mogu reći da će ovo biti težak teren, tvrda je to njiva Gospodnja za oranje.

Nakon tečaja s našim provincijalom susreli smo oca biskupa i razgovarali o Misiji Tatale. Dogovorili smo se o svemu vrlo brzo. Otac biskup je bio izravan i rekao je da nam ne može ništa pomoći. To smo i sami osjetili, a vidi se iz zrakoplova da je biskupija prava sirotica. Nakon susreta s ocem biskupom otišli smo ponovo u Tatale. Narod je bio oduševljen. I oni jadni jedva čekaju da dodemo i da im pomognemo. Zato vas molim: pomozite nam svojim molitvama. Ovog trenutka to nam je najpotrebnije. Moramo se „ušuljati“ u srca tih ljudi. Po vašim molitvama to će nam Milosrdni Isus darovati u ovoj Godini milosrđa. Isuse, u tebe se uzdamo!

Završetak Godine posvećenoga života i otvorenje slavlja Svete godine milosrđa

DR KONGO
– S. Romana Baković

Tjedan pripreme za proslavu završetka Godine posvećenoga života i otvorenja slavlja Svete godine milosrđa kod nas je svečano obilježen. Kad kažem kod nas, mislim na Afriku, DR Kongo, Nadbiskupiju Bukavu. Ta dva velika događaja, odnosno dvije, rekla bih blagoslovljene teme, vrlo su pozitivno odjeknule u našoj nadbiskupiji. Na planu mjesne Crkve nije nam nedostajalo inicijativa te imam želju i na ovaj način dati svjedočanstvo žive vjere u Božju blizinu i otvorenosti redovništva potrebama kongoanskog puka Božjega. Zbog domišljatosti i ideja Unije redovničkih poglavara i poglavarica, koja je za taj tjedan osmislila brojne aktivnosti, radost je ispunjavala srce brojnih redovnika i redovnica, pa tako i moje.

Posjet redovničkim i svećeničkim zajednicama

Svima nama koji smo se odazvali pozivu Unije omogućen je posjet redovničkim i svećeničkim zajednicama koje žive na periferiji, u zabačenosti Nadbiskupije. Slijedeći poticaj pape Franje, izišli smo iz kakve-takve sigurnosti svojega doma i posjetili one koji žive na periferiji društva: nastradalu braću koju je nedavno napala naoružana razbojnička skupina, izranila ih, pokrala i izložila raznim poniženjima. Tim djelom iskazali smo im bratsko-sestrinsko suosjećanje, učinili konkretan čin milosrđa i ljubavi. Pohodismo Gospodina u zatvoru, prema onoj: "U tamnici bijah i dođoste k meni" (Mt 25, 36), a nije izostao ni pohod onima na koje se odnose Isusove riječi: "Ogladnjih i dadoste mi jesti" (Mt 25, 35). Ostvarili smo to organiziranim posjetom zatvorenicima u obližnjem zatvoru Kabare i u glavnom zatvoru u Bukavu. Uz riječ sestrinske utjehe pružili smo im hranu, ublažili njihove muke gestom neosuđivanja – prihvaćajući ih kao osobe i iskazujući im poštovanje u dostojanstvu djeteta Božjega. Koliko smo mogle, otvorile smo im pogled nade za bolju sutrašnjicu, za sutrašnjicu u znaku Božjeg milosrđa, koje ih zahvaća u svim životnim situacijama i stanjima. Potrebitu sna-

gu za susrete s braćom i sestrama, za apostolat općenito, mi isključivo crpimo kod nogu Gospodinovih. Osluškivanjem njegove volje i otvaranjem njegovu okrijepljujućem milosrđu. Tako smo imali cjelodnevnu adoraciju pred izloženim Presvetim Oltarskim Sakramentom. Samo Gospodin skrovito prisutan zna koliko se molitva uzdignulo k njemu, koliki su vapaji prosili blagoslov i crpili snagu s izvora njegove milosti.

Uz iskazana djela milosrđa drugima, i sami smo pristupali k Božjem milosrđu. U sakramentu susreta s Milosrdnim, u duhu poniznosti i pokajanja, s punim pouzdanjem u njegovu dobrotu, molili smo Oca za oprost i snagu za hod po njegovoj volji. Tako pripremljeni, neposredno pred blagdan Svijećnice, taj značajan dan za sve Bogu posvećene osobe u redovničkom staležu, svečano smo obilježili zatvaranje Godine posvećenoga života i pripravili se za Godinu milosrđa.

Svećenici su se izmjenjivali u ulogama ispovjednika i pokornika

Divna li znaka bratske jednostavnosti i skrušena priznanja svojega lutalačkog puta od Boga! Ta misao pratila me za vrijeme pokorničkoga bogoslužja, dok sam gledala kako su

se svećenici izmjenjivali u ulogama ispovjednika i pokornika, da bi potom svima nama udijelili održenije. To je divno! Na licima prisutnih isijavala je nutarnja radost. Mir je bio s nama, mir u nama. Osjećali smo se kao jedna obitelj, nisu nas udaljavale razlike u godinama, po spolu, plemenskoj ili nacionalnoj pripadnosti. Pa zašto i bismo, kad smo svi pripadnici

RUSIJA

– sestre karmelićanke BSI

Oltar donio veliku radost

Dragi prijatelji misija!

Ova zima je bila puna zanimljivih događaja koje bismo htjele podijeliti s vama. Prvo hvala svima koji su nam čestitali Božić. Otkako se koristimo internetom, naš poštanski sandučić služi samo za račune komunalnih usluga i zbog toga ga ne otvaramo sa znatizeljnom, nego sa stanovitom nelagodnom. Poslije Nove godine taj sandučić nas je ipak ugodno iznenadio lijepim hrvatskim božićnim čestitkama. Zato veliko hvala svima koji su nam poslali poštu.

Protekli Božić prvi put smo slavili u novoj kapeli. Ukrasa je bilo malo, ali radosti mnogo. Poslije Božića mislile smo se malo odmoriti, ali je Gospodin isplanirao drugačije. Zbog snijega i po-

jednoga Božjeg naroda. Naroda koji u Godini milosrđa treba na poseban način slaviti i živjeti milosrđe Božje.

Učinili smo to na svečanu euharistijskom slavlju, kojim je predsjedao naš otac nadbiskup, u koncelebraciji s više od stotinu svećenika. Ova naša mjesna Crkva, sudeći po blagoslovljenoj brojnosti Bogu posvećenih osoba, zaista može živjeti svetost redovničkog predanja. Oni su, mi smo, po daru poziva potrebna snaga i vrijednost u Crkvi na njezinu hodočastičkom putu. Na neki način vidjelo se to kad smo se s upaljenim svijećama u procesiji u veliku broju uputili prema katedrali. To je za mene bila slika samoga neba, mnoštva koje s pjesmom hvale hodi prema prijestolju Jaganjčevu. Ulaženje kroz sveta vrata milosrđa i primanje potpunog oprosta! Dar tako predragocjen da bi se zanemario i propustio.

Divno je i ohrabrujuće bilo vidjeti da su nam se u slavlju pridružili brojni vjernici laici. Reklo bi se da je broj jednih i drugih bio podjednak. Svi smo mi misionari s njegovim poslanjem, radnici pozvani svaki na svoj način skrbiti za dobro Gospodnjeg vinograda.

Dan proveden sa zatvorenicima

Svi navedeni događaji koje je Unija upriličila učinili su me radosni-

jom, ali i ponosnijom. Osobito sam bila dirnuta mnoštvom posvećenih osoba koje su provele jedan dan sa zatvorenicima, jer to su naša odbačena i zaboravljena braća, prepuštena sebi samima. Zanemareni od zajednice, oni žive bez vode, bez hrane, bez svega što je nužno potrebno za normalan ljudski život, pa i u zatvoru.

Posebno se divim velikodušnu srcu posvećenih osoba koje su obilato dale od svojih dobara: hranu i odjeću; za posmulu braću izdvojili smo svoje vrijeme i iskazali im pažnju. Svjedočanstvo je to za našega Gospodina i izraz ljubavi prema njemu u čovjeku u potrebi s kojim se poistovjetio. Trebalo je biti među njima i doživjeti njihovu iskrenu radost! Vidjeti tako mnogo nas koji smo došli njima, uistinu odbačenima, za njih je bilo kao čudo.

Gospodin je zahvatio u njihove živote po slavlju svete mise te primljenim sakramentima (za koje su se u zatvoru pripremali da bi postali kršćani). Zbilja, obraćenje je uvijek i svugdje moguće, dovoljno je da se čovjek otvori milosti Božjoj. Neobični su putovi Gospodnji do čovjeka i nema puta koji k njemu ne može dovesti, samo ako se damo voditi.

Neka je naš Gospodin slavjen po svojem milosrđu, osobito po papi Franji i po nama koji smo mu se po redovničkim zavjetima predali!

ledice naši su nam se bolesnici s velikim povjerenjem obraćali za pomoć u prijevozu. Znaju oni da je naš prijevoz jeftiniji od taksija, a k tomu vjeruju da su anđeli čuvari bolje angažirani ako je svećenik ili sestra za volanom. Nismo mogli odbiti činiti te prijevozne usluge, kao što nismo mogle ni odbiti djecu iz Azova da barem dva dana svojih novogodišnjih praznika provedu kod nas.

Djevojčice nas pozvale na vjeronauk

Iz župe u gradu Šahtiju već tri mjeseca zovu nas djevojčice koje su prošle godine primile prvu pričest. Poslije prve ispovijedi one nisu imale nikoga tko bi im pomogao ponovno se pripremiti za ispovijed. To je tako kada se djeca sama bore za svoju vjeru i nemaju podrške u obitelji. Zovu nas da dođemo k njima, da još jednom bude vjeronauk. Odabrali smo jednu subotu. Već u 11 sati djevojčice su nas čekale u maloj katehetskoj sobi uza župnu kapelu. Bile su pune pitanja o svojim malim i "strašnim" grijesima, o molitvama, o dobrim djelima, o raznim pitanjima vjere, koje im postavljaju prijateljice iz razreda... Činilo se da pitanjima nema kraja. I dok je s. Mirjam odgovarala na njihova pitanja, s. Augustina je koristila vrijeme za pripremu kateheze za djecu u Azovu, a s. Marija Bernardina u tihoj molitvi u kapeli

Gospe Fatimske sve je naše poslove i planove stavljala pred Božje prijestolje.

Potkraj siječnja u Taganrogu, Jejsku i Azovu započeli smo zajednički proučavati Papinu bulu *Lice milosrđa*. Iznenadila sam se veliku interesu ljudi, a posebno djece. Svima nam je poznat logo, čini se jednostavan i jasan. No nevjerojatno koliko su zanimljivih detalja tamo naša djeca: Dobri Pastir, vrlo poslovan i zauzet pomoćnik čovjeka, stradala ovca, stradali putnik, stari Adam kojega Krist iznosi iz tame, križ, tama-svjetlo... Ukratko, iz tih simbola djeca su ponovila veliki dio svojega katehetskog gradiva.

Svjedočanstvo o Božjemu milosrđu u svomu životu

Papa nas poziva da budemo svjedoci Božjega milosrđa. Već nekoliko nedjelja naši vjernici u Taganrogu daju kratko svjedočanstvo o Božjemu milosrđu u svomu životu. Svi se rado odazivaju kad ih za to zamolimo, a ostali slušaju s velikim zanimanjem. Tako je Nikolaj istaknuo da je nakon ostvarenja svih svojih obiteljskih i profesionalnih snova ipak osjetio jedan nedostatak, osjetio je potrebu za Božjim milosrđem i počeo tražiti Katoličku Crkvu, da bi se mogao ispovijediti i pričestiti. Osamdesetogodišnja Cecilija je govorila o proživljenoj radosti zbog obnovljene liturgije poslije Drugoga vati-

kanskog sabora, kad se sveta misa počela slaviti na narodnom jeziku te je i ona mogla razumijeti molitve. Također se spomenula djela milosrđa svoje majke, koja je na blagdane pekla uštipke da bi ih podijelila siromasima.

Molitva za jedinstvo kršćana

Molitva za jedinstvo kršćana također je bila posebna. Iako nismo očekivali veliki odaziv, ipak smo pozvali vjernike drugih konfesija. Željeli smo bar našim vjernicima svratiti pozornost na tu veliku potrebu. No prije večernje planirane molitve bilo je tako loše vrijeme da je nama samima bilo teško otići u crkvu: snijeg, vjetar, hladnoća, vlažnost. Molitva se ipak održala, premda nas nije bilo puno, a s nama je bio i jedan pravoslavni vjernik. On je duboko doživio tu molitvu i suret, veoma se radovao i poslije molitve posvjedočio da je to za njega veliki blagdan.

Nedavno je u našu crkvu stigao i kamen za oltar. Bila je opća radost! Ljudi su ga montirali s velikom ljubavlju. Dugo smo čekali taj trenutak. Preporučujemo u molitve naše vjernike, da nikad ne prestanemo cijeniti taj veliki Božji dar – njegov oltar, njegovu žrtvu, njegovu prisutnost, njegovo milosrđe.

Karmelićanke BSI u Rusiji: s. M. Augustina, s. Marija Bernardina i s. Mirjam

S. AUGUSTINA MESARIĆ

KARMELIĆANKA BOŽANSKOG SRCA ISUSOVA

MISIONARKA U RUSIJI OD 2005. GODINE

Ljudi čeznu za svetim

? Kako ste se i kada odlučili za misije?

! Moje zvanje za misije počinje još u ranom djetinjstvu, kad smo u obitelji čitali časopise *Glasnik Srca Isusova i Marijina* i *Mali koncil*. Unutra su bili mali misijski članci, što me je veoma privlačilo. Uvijek sam ih sve pročitala nekoliko puta, ne jedanput ili dva, a neke sam znala i napamet. Tako se rodilo moje misijsko zvanje.

Svi nas uvijek primaju s velikim poštovanjem, ljubavlju i osmijehom

? Kako ste se odlučili ostvariti svoje poslanje upravo u Rusiji?

! Kad sam željela ići u misije, nisam ništa konkretno odlučila. Kasnije sam svojim redovničkim zvanjem vidjela da je Gospodin to sam odredio i izabrao. Prva takva ideja o duhovnom životu bila je moliti se za ljude koji nemaju vjere ili koji nemaju mogućnost upoznati Isusa. To sam iz dana u dan molila i onda mi je odjedanput postalo jasno da je najviše tih ljudi upravo u bivšim zemljama Sovjetskog Saveza, gdje je vjera bila gušena i progonjena.

Shvatila sam da je tamo vrlo mnogo ljudi koji bi željeli poznavati Isusa i ljubiti ga, štovati, radovati se i posvetiti mu svoj život, a nemaju tu mogućnost jer im nitko o Isusu ne propovijeda. To mi je postalo jasno i tad sam znala da će Rusija biti moja misija. Prvo je to bilo u molitvi, a Isus se zatim sam prije deset godina pobrinuo da se to ostvari, koliko je prošlo otkako tamo radim.

? Kako vas i sestru koja djeluje s vama prihvaćaju ljudi pravoslavne vjere?

! Spomenula sam kako sam osjetila da tamo ima ljudi koji bi željeli ljubiti Isusa, služiti mu i posvetiti svoj život, a nemaju za to mogućnost. Kad sam došla u Rusiju, uvjerala sam se da je to točno tako. Tamo ljudi imaju osjećaj za sveto – kad su vidjeli naš habit, odmah su znali da to pripada Bogu. Neki nisu znali jesmo li kršćani ili nismo, pa su postavljali pitanja. Ali nikad nam se nitko nikakvom uvredljivom gestom ili riječju nije obratio. Svi nas uvijek s velikim poštovanjem, ljubavlju i osmijehom primaju kao kakav dar s neba. Jedanput u dućanu, kad sam plaćala na

blagajni, sa strane je stajala jedna žena i mirno me promotrila od pete do glave, a zatim mi rekla: „Znate, mi vas tako volimo. Vi ste za nas tako dragocjeni. Mi vas tako volimo.“ To mi je bio kao znak da ti ljudi zaista imaju osjećaj čežnje za svetim i da je naš habit jedina propovijed o Isusu za neke.

Devetogodišnji prvopričesnik Mihael

? Koje su razlike usporedimo li podjele sakramenata u Hrvatskoj i Rusiji?

! U Rusiji se duboko doživljavaju vjera i sakramenti. Ove smo godine imali svega četvero prvopričesnika, a od toga u jednoj filijali dvoje i po jedan u našoj župi i drugoj filijali. Mjesec dana prije prve svete pričesti, kad sam poslije svete mise pospremala, došao mi je mali Mihael od devet godina i rekao mi: „Znaš, loše je to što nemam mame. To što nemam tate je isto tako loše.“ Mihael i njegova sestra nemaju roditelje. A on nastavlja: „Ali to što moji prijatelji u školi ne znaju ništa o Isusu, to je mnogo gore.“ Pogledala sam ga i nisam znala što bih mu odgovorila. A

on je mirno nastavio: „Znaš, kad si danas išla na pričest, rekao sam Isusu: ‘Isuse, budi Ti moj tata. Isuse budi mi ti kao mama.’“ Tako je dirljivo kada dijete tako duboko doživljava zajedništvo s Bogom. Za mjesec dana on je išao na prvu pričest i nakon svete mise, kad su se svi iz kapele razišli, Mihael je ostao sjediti na svojem stolcu. Možete zamisliti kakav se razgovor odvijao između njega i Isusa. To je nešto tako duboko, a mislim da to mnogo djece izgubi. Oni su zaknuti za taj doživljaj blizine Boga i njegove brige i ljubavi za nas. Željela bih iskoristiti ovu prigodu da zamolim sve čitatelje za molitve i molitvenu pomoć. Ima još mnogo takve djece i mladih koji to žele, čeknu za Isusom. Tako da postoji velika potreba. No, nažalost, nama vrijeme i fizičke sile jednostavno ne dopuštaju sve. Sad ćemo se koristiti internetom da bismo te mlade pripremili za sakramente.

Nedjelje ispunjene pastoralnim aktivnostima

? Kako izgleda vaš prosječni dan?

! Naši dani su međusobno vrlo različiti. Nedjelja je uvijek tako ispunjena da jedva uspijemo što pojesti i tek kasno navečer uspijemo doći doma, zato što želimo da u filijalama bude sveta misa, vjeronauk i sve drugo. Te filijale i taj boravak traže puno vremena, putovanje 270 km u jednom smjeru, misa, vjeronauk, pričati s ljudima tamo, 270 km u drugom smjeru... Tako prođe cijeli dan. Tada nam je kapelica u autu – u autu se odvijaju molitve i često 4-5 sati sjedimo u autu. Bila je jednom zima, deset sati navečer, snijeg, vjetar, –10 stupnjeva, a mi se vraćamo iz filijale. Ja sam bila za volanom i naletjela sam na neku jamu, razbila sam oba desna kotača. Tada su nas vjerojatno spasile samo molitve svih onih koji podržavaju misije, jer mi se nisu prsti smrznuli i jer sam sve one šarafiće za gume našla u snijegu. Hvala svima koji se mole za nas jer smo te noći stigli živi i zdravi doma. Takve se stvari događaju i zato želimo ovim putem iskoristiti prigodu i zahvaliti svima koji podržavaju Akciju MIVA i na ljubavi s kojom se skuplja novčić po novčić da bismo imali vozilo i mogli doći k onima koji žele upoznati Isusa. Bez nas, bez vas, oni to ne mogu, jer im mi ne možemo pomoći ako nam vi ne

pomognete. Zato hvala svima koji pomažu kupnju misijskih vozila, to je velika pomoć. Još kad si možemo kupiti auto s klimom, pa po ljeti nije strašno vruće. Inače, kada nismo u filijalama, dan izgleda sasvim karmelski: molitva, razmatranje, čitanje, kuhanje, pranje, spremanje, glačanje crkvenog rublja, posjeti bolesnicima, kupovina – što uvijek znači i sresti koga u dućanu (planiram se za 10 min vratiti, a vratim se za sat i pol).

Katolici su međusobno veoma povezani i podržavaju jedni druge

? Odakle je rodom vaš župnik? Je li on jedini svećenik?

! On je misionar iz Argentine. Već gotovo 20 godina služi u Rusiji i vrlo se dobro snalazi, vrlo je dobro prihvaćen. Revan je i svet svećenik. Kamo god nas dvije sestre idemo, on nas slijedi i ispovijeda, drži svetu misu i propovijed. Često se šali da ide u Pariz ili Hrvatsku tražiti svećenika za kapelana. Bilo bi odlično kad bi se našao koji svećenik koji bi mu htio barem jedna mjesec pomoći. I po ljeti bi se on htio odmoriti, jer samo svake tri godine može ići kući. Karta za Argentinu je skupa, a kada on ode svojim roditeljima, tad je pak nama teže, tad smo mi tri mjeseca bez svećenika. Ako ima svećenika koji bi htjeli probati raditi u našoj misiji, bilo bi nam vrlo drago da se odvaže doći pomoći. Mogu se čak i zamijeniti, tjedan ili dva, da on ode malo na more, odmori se i naspava, to bi bila dobra ideja.

? Što vas najviše raduje u vašoj svakodnevici?

! Ovog trenutka me najviše raduje kada vidim da u našoj Župi Taganrog oni mladi oko kojih smo se trudile osam, devet ili deset godina imaju svoje obitelji, što i muževi i žene idu na pričest, što imaju djecu. Najviše me raduje kad se obitelji odluče na treće dijete i kada ta dječica pužu među našim nogama u privremenoj kapelici u maloj tijesnoj dvorani. Koliko god je to teško i nezgodno, jer nam je tijesno, toliko se svi radujemo. Radosna sam i kada vidim da župa raste sama iz sebe. To je jedna velika Kristova obitelj. Poslije svete mise u

Hrvatskoj ljudi se razidu i nakon deset minuta više nema nikoga. Dok kod nas sat vremena nakon mise još uvijek ne možemo zatvoriti vrata, jer su ljudi tamo. Više puta treba moliti da zatvorimo vrata, jer moramo otići u filijalu. To međusobno druženje vjernika dokaz je da se poznaju, vole i pomažu, a to je i cilj našeg rada i truda.

? Imate li poruku za naše čitatelje?

! Držimo se Isusa! Svi smo mi na krštenju svezani s njime, povezani s njime. Nemojmo ga nikada ispustiti iz vida. On će nas dovesti na mjesto sreće za koje je za nas predodredio – samo se trudimo biti vjerni. Ta vjernost Isusu uključuje uzajamnu brigu jednih za druge, a ta briga uključuje i molitvu onih u domovini za nas koji smo negdje daleko. Zato se toplo preporučujem u molitve. Kada dodete nedjeljom u crkvu, dodite malo ranije, sjednite pred Isusa u tabernakulu. Govorite mu o svojim potrebama i željama, a nemojte tada zaboraviti ni nas, misionare po cijelom svijetu. Zamolite Isusa da vam bude pomoćnik i onda će on polako ali sigurno u vaše duše, živote i obitelji spustiti sreću s neba.

Pripremila Ines Sosa Meštrović

 mons. Slobodan Štambuk,
biskup hvarsko-bračko-viški

Da kršćani koji su zbog svoje vjere diskriminirani ili progonjeni ostanu jaki i vjerni evanđelju, zahvaljujući neprestanoj molitvi cijele Crkve.

U dobru je lako dobar biti, na muci se poznaju junaci!" tvrdi naš narod. Nama je tu misao lako izgovoriti, a meni napisati. Ali kada dođe ono *stani-pani*, tada osjećamo da nipošto nije lako biti – junak, junak vjere! U drugoj polovici 20. stoljeća, za one koji su kod nas živjeli 45-godišnji komunistički "raj" (ta moja generacija!) – imali smo prigodu gotovo na svakom koraku doživljavati diskriminaciju (obespravljenost i poniženje) i trebali smo "primiti na znanje" da smo "građani drugoga reda": neko vrijeme našim sjemeništarcima i bogoslovima nije bila omogućena liječnička skrb (dakako, bilo je uvijek dobrih ljudi i liječnika koji su razumijevali naše stanje), nije se moglo odgađati polazak na izvršenje vojne obveze, nije nam se priznavala naša "popovska" gimnazija, pa je u mojoj "bukvici" (vojna knjižica) pisalo da znam "srpskohrvatski" i da sam završio osnovnu školu, iako sam tada bio na drugom semestru teološkog

studija... Tko bi nabrojio s kakvim smo sve u "lijepim socijalističkim metodama imali smo sreću živjeti u najplemenitijem društvu". Kako to zvuči gorko!

Dok ovo pišem, mogu pojmiti kako se osjećaju sestre i braća u zemljama gdje je izrugivanje, omalovažavanje, podcjenjivanje i šikaniranje (kakva lijepa riječ!) na dnevnom redu svaki dan i uz svaki blagdan, a osobito uz najveće naše kršćanske blagdane. Kako li je to kada uz Božić ne smiješ zapjevati dragu božićnu pjesmu, kako li je kad o Uskrsu ne možeš radosno zapjevati: "Kraljice neba, raduj se!". I radovati se ne smiješ, niti pokazati da znaš kakvi se veličajni događaji slave u zemljama gdje sloboda slobodno hoda ulicama gradova i sela. Ostati jak kao čelik, ostati uzvišeno ponosan dok srce i duša plače, jauče, muči se, prisilno ostaje bez riječi, a ljudske utjehe ni otkud, gdje tek ostaje uz vjeru i ljubav ono sitno zrno nade da će jednoga dana biti bolje! Biti

jak i vjeran evanđelju (veseloj viješti) i biti tih i neprimjetan svjedok vjerodostojnosti evanđelja. Kao ono nekoć u rimskim arenama, ruskom gulagu, na našem Golom otoku...

Događaju se brojni zločini nad kršćanima na Bliskom istoku i u više afričkih država. Kršćanski vladari (ako ih ima?!) gotovo ništa ne poduzimaju da spriječe to veliko zlo. Dašak dobroga vjetra "zapuhao je" susretom pape Franje i ruskog patrijarha Kirila na Kubi, jer su se zajedno zauzeli za obranu vjerničkog dostojanstva i poštivanja života katoličkoga svijeta. Što je nama činiti? Ako bi se ukazala mogućnost materijalnoga pomaganja braće koja su u nevolji, trebamo biti spremni. U ovom času povijesti preostaje nam molitvena akcija, molitva kao naša za sada jedina mogućnost, ali svakako poželjna, potrebna i provediva mogućnost. Budimo sudionici obrane vjerničkoga kršćanskog puka, poduzmimo suradnički molitveni "napad"!

SARAJEVO

Godišnja skupština Nacionalnoga vijeća PMD u BiH

U ponedjeljak 22. veljače svečanom svetom misom u sarajevskoj katedrali, koju je predvodio vojni ordinarij u BiH mons. Tomo Vukšić, započela je XV. godišnja skupština Nacionalnoga vijeća Papinskih misijskih djela u Bosni i Hercegovini. Uz biskupa su bili nazočni nacionalni ravnatelji PMD-a: Antun Štefan (Hrvatska) i Ivan Štironja (BiH), četvorica dijecezanskih ravnatelja PMD-a: mons. Vlado Lukenda (Banja Luka), Marin Skender (Mostar), Pavo Šekerija (Vrhbosna); Josip Tadić (Vojni ordinarijat u BiH), katedralni župnik Marko Majstorović, odgajatelji Vrhbosanskoga bogoslovnog sjemeništa: Josip Knežević, Marko Mikić i Damir Ivanović, te svećenici na raznim službama u Sarajevu: o. Luka Lučić, mons. Pavo Jurišić, fra Ivan Šarčević, vlč. Anto Jelić, vlč. Ivo Jezidžić i vlč. Oliver Jerković.

Nakon župnikove dobrodošlice i pozdrava vlč. Šekerije biskup Tomo je pozvao sve prisutne da se ujedine u zahvali Bogu za misionare rasute širom svijeta, kao i u molitvi za Papinska misijska djela, koja nastoje biti ispužena ruka milosrdnoga Boga. Okupljeni svećenici, časne sestre, bogoslovi, kandidatice i ostali prisutni vjernici laici sjedinili su se u molitvenim nakanama na koje je pozvao predsjedatelj misnoga slavlja. Biskup je Tomo u svojoj propovijedi naglasio da su misionari među ljudima posuđeni glas Božje

Riječi i produljena ruka djelatne Božje ljubavi i milosrđa. Oni ne samo da propovijedaju evanđelje i zasađuju Crkvu Kristovu, već vrše i djela služanja, caritasa, zdravstvene skrbi, odgoja i obrazovanja, vrlo su često u situaciji da moraju brinuti za sveukupno duhovno i tjelesno zdravlje i napredovanje ljudi, kojima ih je Providnost poslala, i za to trebaju našu pomoć. Bogu zahvaljujemo na toj dugoj povorci dobrih ljudi, koji duhovno i materijalno potpomažu djelovanje mlade Crkve u misijskim krajevima. I njih danas rado uključujemo u svoje molitve, naglasio je biskup Tomo te objasnio što konkretno znači PMD i koja je uloga ravnatelja PMD-a na nacionalnoj i biskupijskoj razini.

Radni dio skupštine

Radni dio skupštine održan je u utorak 23. veljače u prostorijama Vrhbosanskoga ordinarijata. Susret je započeo molitvom i prigodnim pozdravima koje su uputili vlč. Šekerija, vlč. Štironja i vlč. Štefan. Kardinal Vinko Puljić, koji je došao na početak skupštine, izrazio je radost što može nastaviti hod svojih prethodnika, blagopokojnih nadbiskupa koji su podržavali i njegovali misijski žar u nadbiskupiji, izrazio zadovoljstvo zbog dobre suradnje dviju nacionalnih uprava PMD-a, kao i zahvalu za animaciju koja se odvija na području

Crkve u Hrvata. Pozvao je prisutne ravnatelje da budu ljudi nade – unatoč okruženju pesimizma i nositelji radosti i katoliciteta – unatoč prisutnim motivacijama na terenu koje nisu uvijek misijske niti crkvene.

Potom su ravnatelji predstavili svoja godišnja izvješća o djelovanju Papinskih misijskih djela na nacionalnoj i dijecezanskoj razini. Izvješća i diskusije nakon toga svojevrsno su snimanje stanja misijske svijesti i odgovorne brige mjesnih Crkava za potrebe opće Crkve. Utvrđeno je da vjernici – katolici u BiH imaju veliko srce prema potrebama svoje braće i sestara u misijskim krajevima gdje se živi u znaku siromaštva, često u oskudici, gladi i žeđi.

Posjet župi i karmelu

Radni dan je završio misnim slavljem u crkvi Presvetoga Trojstva u Novom Sarajevu. Misu je predvodio vlč. Štefan i s posebnim misijskim žarom i oduševljenjem govorio o misijskom poslanju Crkve. Župnik i dekan preč. Josip Lebo na početku je mise pozdravio sve prisutne i izrazio dobrodošlicu. Nakon mise upriličen je susret s vjernicima.

Skupština je završena 24. veljače posjetom karmelu na Stupu, gdje su ravnatelji susreli časne sestre karmelitanke, zahvalili im za plamen molitve za misije i misionare. (PMD BiH)

PULA

Godišnja skupština Nacionalnoga vijeća PMD u Hrvatskoj

U ponedjeljak, 29. veljače 2016., u pulskom Biskupijskom misijskom sjemeništu "Redemptoris Mater", u organizaciji Nacionalne uprave Papinskih misijskih djela u Hrvatskoj (PMD) i Porečke i Pulske biskupije, započela je Godišnja skupština Nacionalnog vijeća PMD-a u Hrvatskoj.

Nakon okupljanja, početak rada obilježen je svečanim koncelebriranim misnim slavljem koje je u kapeli sjemeništa predvodio biskup u miru mons. Ivan Milovan, uz koncelebraciju svećenika sjemeništa te biskupijskih ravnatelja PMD-a. Uvodnim pozdravom okupljenima se obratio, u ime domaćina, biskupijski ravnatelj PMD-a u Porečkoj i Pulskoj biskupiji, vlč. Mirko Vukšić.

Biskup je podsjetio na riječi pape Franje iz prošlogodišnje poruke povodom Svjetskog dana misija kako misijska dimenzija predstavlja samu narav Crkve, spominjući 50. obljetnicu dekreta *Ad gentes* o misijskom djelovanju Crkve, i kako je njezino poslanje neprestano naviještati svima Evanđelje koje je izvor radosti i slobode i spasenja. Zatim je sve okupljene potaknuo na molitvu "za sve one koji podoše na kraj svijeta u misije", kao i za one koji su svoj život posvetili molitvi za njih,

poput sv. Male Terezije. Nakon večere, uslijedio je susret dijecezanskih ravnatelja PMD s bogoslovima. Radni dio nastavljen je 1. ožujka. Zasjedanje je počelo obraćanjem vlč. Antuna Štefana koji je uputio pozdrav okupljenima, napose umirovljenome biskupu Ivanu Milovanu te nacionalnom ravnatelju PMD-a u BiH don Ivanu Štironji. Vlč. Štefan osvrnuo se na misijsko djelovanje kako odlaze ondje gdje je potrebna ta vrsta djelovanja tako i na funkcioniranje strukture podrške koja u bogatijim dijelovima svijeta brine za podršku misionarima. No, naglasio je, nije u pitanju samo mogućnost materijalnog pomaganja, već nadasve odgajanje u misijskom duhu i poticanje spremnosti na pomoć drugoj osobi, a jednako tako i podsjećanje na važnost molitve za misionare. Zatim je okupljene pozdravio i biskup Milovan koji je naglasio važnost animiranja svećenika i laika po biskupijama za misijsko djelovanje i za pružanje podrške misionarima. "Nemojte se umoriti podsjećati vaše kolege svećenike i narod Božji na važnost promicanja Papinskih misijskih djela", zaključio je biskup.

Na kraju pozdravnih govora, svoju riječ i pozdrave uputio je i nacionalni ravnatelj PMD-a u BiH, don Ivan Štironja koji je u svom uvodnom obraćanju izrazio radost zbog zajedničkog djelovanja Papinskih misijskih djela u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini.

Usljedio je izvješće o djelovanju Nacionalne uprave PMD-a u Hrvatskoj za 2015. godinu a nakon toga izvješća ravnatelja po pojedinim nadbiskupijama. Na kraju prvog radnog dana Godišnje skupštine sudionici su posjetili četiri pulske župe te župu Marčana i Donji Labin u kojima su, zajedno s vjernicima i njihovim duhovnim pastirima, slavili svete Mise.

U srijedu 2. ožujka sudionici su imali organizirano poludnevno hodočašće. Nakon radnog jutra posljednjega dana skupštine ravnatelji su posjetili Svetvinčenat gdje ih je dočekaio župnik vlč. Darko Zgrablić. Pogledali su film o bl. Miroslavu Bulešiću i obišli župnu crkvu gdje su izmolili Litanije bl. Bulešiću. U Motovunu ih je dočekaio župnik, vlč. Izidor Sekicki, a u Općinskoj vijećnici primio ih je načelnik Tomislav Pahović sa suradnicima. Nakon obilaska motovunskih zidina, otišli su prema Rovinju gdje ih je dočekaio župnik, mons. Vilim Grbac. Misno slavlje u Oratoriju predvodio je vlč. Antun Štefan, uz koncelebraciju svih nazočnih svećenika, i govorio o životu misionara te pohvalio rovinjske članove misijske zajednice.

Potom je svaki od nazočnih ravnatelja rekao ponešto o misijskoj djelatnosti u svojoj biskupiji, a na kraju mise okupljenima se obratio i don Ivan Štironja, nacionalni ravnatelj PMD u BiH. Zaključnu zahvalu izrekao je vlč. Mirko Vukšić, biskupijski ravnatelj PMD-a u Porečkoj i Pulskoj biskupiji. **(PMD HR)**

ŽEPČE

Vlč. Gabrijel Jukić primio blagoslov i križ za odlazak u Zambiju

U crkvi sv. Antuna Padovansko-ga u Žepču u nedjelju 7. veljače 2016. sin te župe vlč. Gabrijel Jukić primio je misionarski križ za odlazak u misije u Zambiju.

Svetu misu predvodio je nadbiskup i metropolit vrhbosanski, kardinal Vinko Puljić, u koncelebraciji s 20-ak svećenika, među kojima su bili i generalni vikar Vrhbosanske nadbiskupije mons. Luka Tunjić, žepački župnik vlč. Predrag Stojčević, nacionalni ravnatelj Papinskih misijskih djela u BiH i u Hrvatskoj – vlč. Ivan Štironja i vlč. Antun Štefan.

Na početku euharistijskog slavlja izraze pozdrava i dobrodošlice uputio je domaćin vlč. Stojčević. Nakon pročitanih svetopisamskih tekstova vlč. Štironja ukratko je predstavio novog misionara.

U prigodnoj propovijedi kardinal Puljić najprije se osvrnuo na misna čitanja, povezujući ih s misijskim poslanjem. „Bog, stvarajući ljudski život, ima i plan sa svakim od nas, ali ga želi ostvariti u suradnji s nama. Zato čovjek rastući, zrijući, traži što je Božja volja i nije ju lako otkriti, ali ni ostvariti“, ustvrdio je vrhbosanski nadbiskup te nadodao da je poniznost prva stuba u životu da bi čovjek mogao odgovoriti na Božji poziv. „Kada Bog koga šalje, on mu daje i milost, ali ga i ne štedi jer sve što se u životu radi, traži žrtvu. Bez žrtve se ne može ništa ostvariti“, kazao je kardinal Puljić. U nastavku svojega obraćanja vjernicima prisjetio se prvih kontakata s vlč. Jukićem, napominjući da mu je on želju za misijama iskazao već po dolasku u bogosloviju, a tu svoju nakanu ponavljao je i pred ređenje, kao i nakon godine dana u pastoralu. Završavajući propovijed,

kardinal Puljić je vlč. Jukiću kazao da će ga na njegovu putu pratiti križ, ne samo onaj misionarski, nego i onaj koji se ogleda u kušnjama. „Zato se drži Božje riječi poput Petra! Budeš li se snažno držao Božje riječi, on će blagoslivljati tvoje djelo, naviještati i svjedočenje, ali zapamti, ništa od toga ne će biti bez tvoje žrtve“, kazao je nadbiskup te pozvao vjernike da njega i sve misionare prate molitvom i djelima. „Crkvo vrhbosanska, budi hrabra naviještati i svjedočiti evanđelje“, zaključio je kardinal Puljić.

Poslije propovijedi uslijedio je obred blagoslova vjerovjesnika i križa koji je kardinal Puljić uručio misionaru Jukiću.

Prije završnoga misnog blagoslova nazočnima su se obratili vlč. Štironja i vlč. Jukić. Vlč. Štironja je naglasio da su se nakon dozvola vrhbosanskog nadbiskupa i biskupa Livingstonea te dogovora s misionarom Borisom Dabom stekli uvjeti da se vlč. Gabrijel Jukić razriješi pastoralne službe u svojoj nadbiskupiji te se počne intenzivnije pripremati za odlazak u misije. Posebnu važnost u tim priprema-bila je učenje engleskog jezika, koje je uslijedilo u Irskoj, uz posredovanje i pomoć dviju nacionalnih uprava PMD-a Crkve u Hrvata. Nacionalni misijski ravnatelj je novog misionara podsjetio na značenje križa koji mu je uručen u znak misijskoga poslanja ovim riječima: „Primio si vjerovjesnički križ. To

je najprije Kristov križ, znak našeg otkupljenja i spasenja. No na njemu ima mjesta i za tebe. S druge strane je potpuno slobodan, to je tvoje mjesto. Zato je to i tvoj misionarski križ koji će te podsjećati tko si, odakle dolaziš i kamo ideš; bit će ti trajni poticaj na obraćenje i preobraženje na sliku Kristovu te tako i tvoja legitimacija,“ po čemu će te drugi prepoznavati i znati da nisi privatnik, da dolaziš u ime Isusovo, u ime Crkve. Tako će tvoj misionarski križ postati i znak tvoje misije, misijski križ, križ za druge, vrata svima onima koji će poželjeti približiti se Isusu, upoznati ga i ući u njegovo sveto kraljevstvo.“

Zatim se prisutnima kratko obratio i misionar Jukić. Zahvalio je svima koji su ga pratili na njegovu putu te poručio: „Vidimo se u Africi!“

Prije završnoga blagoslova kardinal Puljić darovao je novomu misionaru *Bibliju*, posudice za nošenje Presvetoga i bolesničkog pomazanja, moći bl. Alojzija Stepinca te krunicu koju je njemu osobno darovao papa Franjo.

Vrijedi spomenuti da je euharistijskom slavlju prethodio prigodan program, koji su izveli mladi Župe Žepče, pod ravnanjem s. Samuele Markanović, ali i podatak da je to treći misionar iz žepačkog kraja u protekle pola godine. U listopadu prošle godine u Peru je otputovao vlč. Marko Jukić, a fra Ivica Vrbić, iz Zavidovića, u siječnju ove godine otišao je u Boliviju.

Dražen Kustura, đakon

ĐAKOVO

Molitvama i žrtvicama pomažemo naše misionare

Članica sam svjetskoga misijskog pokreta djece koji nosi naziv Papinsko misijsko djelo svetog Djetinjstva. U misijsku skupinu djece uključena sam od svoje pete godine. Naša je zadaća da molitvama i žrtvicama pomažemo naše misionare koji djeluju u misijskim zemljama. U božićne dane idemo pjevajući u domove naših sugrađana kao pjeva-

či Betlehemske zvijezde te potičemo svoje sugrađane da se pridruže našoj akciji te i oni molitvom i darom pomognu najsiromašniju djecu u misijama. Premda je ponekad hladno, sklisko, pada kiša ili snijeg, ne odustajemo od naše akcije, jer znamo da će nam Isus pomoći.

Dakako, mi cijelu godinu nastojimo što god učiniti za naše misionare i

misije. Brojni naši sugrađani pomažu trajno misionarima da mogu plaćati školovanje djeci koja su siromašna, a njihovi im roditelji zbog neimaštine to ne mogu priuštiti.

Nastavit ću pomagati misionarima i siromašnim ljudima u njihovoj sredini i onda kada budem velika.

Stela Lončarić, 3. razred, OŠ "Ivan Goran Kovačić" Đakovo

Maslinova grančica - moj dar za misije

Već desetljećima u Republici Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini postoji misijska akcija Maslinova grančica – moj dar za misije. Akcija se organizira za Cvjetnicu. Ideja je da se povezuju župne zajednice u našoj domovini, one uz more, tamo gdje uspijevaju masline, i župe zajednice u unutrašnjosti, u koje se šalju grančice. Grančice se nude vjernicima uz dobrovoljni prilog za misije. Takvim se spajanjem naših župa i vjernika pridonosi crkvenomu zajedništvu na svjetskoj razini. Svi mogu jedni od drugih nešto vrijedno primiti i drugi-

ma darovati, zapravo ono što su od dragoga Boga primili.

Prikupljena novčana sredstva za maslinove grančice namjenjuju se osobito za potrebe djece u siromašnim i nerazvijenim misijskim zemljama: katehetska pouka i katekizmi, školovanje, programi prehrane za neishranjene, zdravstveno zbrinjavanje, briga za siročad i hendikepiranu djecu...

U skupljanju, pakiranju i slanju grančica osobito su angažirane župne misijske skupine odraslih i djece. Tako dolazi do izražaja i važnosti

kako se svatko može uključiti u misijsko djelovanje i biti podrška misionarima, koji svojim služenjem u dalekim zemljama objedinjuju molitve, žrtve i odricanja vjerničkih sredina koje su ih ispratili u misije. Pozivamo župnike i župne zajednice uz more i u unutrašnjosti naše domovine da se uključe u akciju Maslinova grančica – moj dar za misije. (RV)

PODSTRANA

Misijska zajednica u školi

Misijska zajednica Djetinjstva svetog Djetinjstva u Osnovnoj školi Strožanac, u Podstrani, kod Splita broji oko 120 članova. Od toga broja novih članova je 60, a u srednju školu ih je otišlo isto toliko. Učenici rado sudjeluju u misijskom poslanju Crkve. Zahvalni su Bogu na tome što imaju izvršne uvjete za svoj rast i život u vjeri. Isto tako, svjesni su da brojnoj djeci u svijetu nije tako. Ljubav prema Bogu ih potiče na djelatnu ljubav prema bližnjemu, čime se najbolje svjedoči Božju ljubav i spasenje u Isusu Kristu. Takvo življenje vjere istovremeno je za mi-

sijski aktivnu djecu izvrstan poticaj za vjerski rast i razvoj osobnosti.

Upitani o razlozima svog uključenja u Papinsko misijsko djelo svetog Djetinjstva, mlađi članovi, iz 5. razreda, kažu: **Toma:** "Drago mi je sudjelovati u pomaganju onoj djeci kojima je puno teže nego meni." **Bruna:** "Sretna sam što mogu nešto učiniti za drugu djecu koja imaju puno manje nego mi." **Martin:** "Član sam Misijske zajednice da mogu razveseliti drugu djecu." **Mia:** "Članica sam Misijske zajednice jer volim pomagati drugima."

Članovi iz 7. razreda ističu: **Željka:** "Pomaganje onima kojima je pomoć potrebna me ispunjava." **Ivan:** "Sretan sam jer pomaganjem potrebitoj djeci sudjelujem u širenju radosne vijesti." **Ana:** "Kad vidim kako mnoga djeca teško žive, zahvalna sam Bogu

na svojoj obitelji i svom životu."

Vjerujem da će ova bratska ljubav, koja na poseban način otvara vrata srca djece širom svijeta izljeviti Božjeg milosrđa, biti blagoslov za one koji primaju i još više za one koji daju! **Ankica Cicvarić**

ZADAR

Posjet biskupa Matthewa Kwasija Cyamfija iz Gane

Zadar je imao čast i radost na nekoliko dana ugostiti preuzvišenoga oca biskupa Matthewa Kwasija Gyamfija, iz Gane, Biskupija Sunyani. Biskup je u Hrvatsku došao u privatni posjet svom prijatelju i dugogodišnjemu misionaru u Gani, ocu Franeku Kowalu, SVD, nakon što je sudjelovao na sastanku u Portugalu zajedno s još 113 biskupa iz cijeloga svijeta, kao predsjednik Komisije za odgoj i obrazovanje i Nacionalne katehetske komisije pri Biskupskoj konferenciji Gane. Otac biskup stigao je 23. siječnja u večernjim satima zrakoplovom u Zagreb, da bi sljedećeg dana u 11,30 slavio svetu misu u Zadru, u Župi sv. Ante Padovanskoga na Smiljevcu, zajedno s Mladenom Kačanom, dugogodišnjim dijecezanskim ravnateljem Papinskih misijskih djela za Zadarsku nadbiskupiju, te ocem Franekom Kowalom. Na

kraju svete mise biskup Matthew ukoliko je upoznao vjernike sa svojom biskupijom, pri čemu je posebno istaknuo važnost uloge vjernika laika u pastoralu. Nakon svete mise kratko se susreo s nekoliko članova župne misijske zajednice te im zahvalio na molitvama i radu, kako odraslih, tako i malih misionara. Idući dan obilježen je razgledavanjem Zadra. Biskup je posjetio katedralu sv. Stošije, gdje je molio na grobovima pokojnih zadarskih nadbiskupa, zatim crkvu i muzej sv. Franje te crkvu Gospe od zdravlja, gdje je molio pred slikom našega svetca, Leopolda Mandića, jednoga od zaštitnika Godine milosrđa. U utorak su članovi misijske zajednice Župe sv. Ante Padovanskoga imali nesvakidašnju prigodu za kavu s Biskupom. Taj nezaboravni susret ostat će svima u posebnomu sjećanju, a u ležernom razgovoru s

biskupom Matthewom sve se najviše dojmila njegova priča o putu do svećeništva i biskupstva. Susret je završio zajedničkim fotografiranjem i blagoslovom koji je biskup udijelio svima zajedno i svakomu pojedinačno. Toga popodneva nastupio je i kao gost predavač na zadarskom sveučilištu, s temom *Međuvjerski dijalog pred izazovom imigracija i terorizma: afrička perspektiva*. Idućeg dana, 27. siječnja, u pratnji Mladena Kačana, o. Franeka Kowala i Damira Jurića, biskup Matthew uputio se u Zračnu luku Zagreb te se oprostio od Hrvatske – do iduće zgrade, nadamo se!

ZAGREB - JARUN

Projekt *Biti za druge*

U misijskoj skupini OŠ-a Ivana Meštrovića sudjeluje petnaestak učenika četvrtoga, šestoga i osmog razreda. Skupina već više godina djeluje kao izvannastavna aktivnost, a cilj joj je projekt *Biti za druge*, kojim razveseljuju one koji-

ma je teže nego nama. Na našim susretima izrađujemo razne rukotvorine pod vodstvom naše vjeroučiteljice Anice Perković i psihologinje Edite Ilijašević te u vremenu došašća i korizme prodajemo izrađene stvari kod crkve Svete Matere Slobode na zagrebačkom Jarunu. To je jedan vid suradnje naše škole i župe, a sav dobiveni prihod darujemo našem misionaru u Ruandi Danku Litriću za njegove siromahe. Prošlog Božića prikupili smo 4400 kn prodajom naših uradaka i prodajom čestitki i drvenih križića koje su izradili misionarovi štićenici u Ruandi. Veseli nas rad u misijskoj skupini, a evo što su o tome napisali naši četvrtiši i šeštaši.

Osvrti članova misijske skupine

Misijsku skupinu volim zato što mogu pomoći drugima, raditi nešto u slobodno vrijeme i družiti se s prijateljima. Pomaganje drugima

puno mi znači jer znam da sam nekoga usrećio i uljepšao mu dan.

(Jakov Pleše, 6. c)

Rado dolazim u misijsku skupinu jer volim pomagati onima kojima je najpotrebnije. Motivirani dobrotom izrađujemo mnoge stvari. Pjevamo pjesmice i družimo se zajedno. Sretna sam što sam u skupini i nadam se da će se djeca u Africi obradovati.

(Ema Arbutina, 6. c)

Jako volim raditi u misijskoj skupini, jer tako pomažem drugima. Kada vidim osmijeh na licu djece, koja nemaju što jesti i koja gladuju, obradujem se i vesela sam. Uvijek volim pomagati i ostat ću takva. (Patricija Gečević, 6. c)

U misijskoj skupini mi se sviđa ne samo što pomažemo gladnima, nego i što radimo ono što volimo. Također mi se sviđa jer se svi družimo i zabavljamo.

(Zvonimir Curiš, 6. c)

Meni se u misijskoj skupini najviše sviđa to što izrađujemo razne predmete, koje prodajemo, a no-

vac dajemo za gladnu djecu. Volim biti u misijskoj skupini jer svojim radom i trudom pomažemo gladnoj djeci. Tamo uza smijeh i radost zajedno radimo.

(Dalia Lucija Čeko, 4. c)

Volim biti u misijskoj skupini jer volim izrađujemo razne stvarčice i volim pomagati drugima. Želim da nam se i drugi pridruže.

(Petra Špoljar, 4. c)

Volim misijsku skupinu zato što pomažemo gladnoj djeci u Africi. Zabavljam se izrađujući razne stvari.

(Anja Gabrić 4. c)

Misijsku skupinu volim zato što na prvom mjestu činim nešto korisno i humanitarno. Izrađujemo narukvice, čestitke, križiće, anđeliće... Sav prihod koji ostvarimo prodajom tih predmeta ide gladnoj djeci u Africi.

Ponosna sam i sretna što na takav način mogu pomoći. Drugi razlog je što mi je tamo lijepo i što imam najbolju vjeroučiteljicu, koja nas upućuje u izradu predmeta i pomaže nam.

Sretna sam što nam i naša psihologinja pomaže. Imam prijatelje

kojima se družim. Svi se lijepo zabavljamo, a činimo korisno djelo.

(Lucija Ilijanić, 4. a)

Sviđa mi se u misijskoj skupini jer sam naučila raditi razne stvari (izrađivati krunice, ukrašavati kutije, raditi čestitke...), a time još i pomagati drugima.

(Lana Špirelja, 4. a)

U misijskoj skupini mi se sviđa jer sve što radimo ide u dobrotvorne svrhe. Sviđa mi se jer se družimo i jer se poštujemo.

(Lea Požgaj, 4. a)

Petra Donković, Viktoria Jurkić Žgalin i Izabela Kurtušić, 8. c

GORICA

Misijska večer s Molitvenom zajednicom "Emanuel"

Na poziv župnog vikara fra Nikole Spuževića, u subotu 30. siječnja molitvenu večer u znaku misija u Gorici, kod Gruda, predvodio je nacionalni ravnatelj Papinskih misijskih djela u BiH Ivan Štironja. Članovi te molitvene zajednice, koji se s fra Nikolom redovito okupljaju u staroj crkvi u Gorici, zaželjeli su čuti nešto više o misijskomu poslanju Crkve.

Program je započeo, kao i obično, molitvom himna Duhu Svetomu. Fra Nikola je pozdravio sve prisutne, pozdravio gosta i predao mu mikrofon. Nacionalni je ravnatelj zahvalio

voditelju zajednice na riječima dobrodošlice i uzvratio pozdravima, ne skrivajući radost što pred sobom vidi veći broj prijatelja misija i misionara. Zahvalio im je na misijskoj svijesti, kao i na svesrdnoj molitvenoj i materijalnoj podršci, posebno onoj u korist Djela sv. Petra apostola, koje se brine za školovanje svećeničkoga kadra u misijskim krajevima.

Don Ivan je uz pomoć slikovne prezentacije ukratko predstavio sva četiri papinska misijska djela, pomoću fotografija iz misijskoga svijeta približio život i rad naših misionara te o njima prikazao kratki film. Na

kraju je odgovorio na pitanja koja su se odnosila na težak život ljudi među kojima djeluje devedesetak hrvatskih misionara i misionarki. Prisutni su zaželjeli da se takvi susreti nastave.

Fra Nikola je uime svih zahvalio gostu te pozvao sve prisutne da se ne umore činiti dobra djela u korist misijskih djela, misija i misionara. Bila je to još jedna misijska večer molitve i pjesme – istinsko produbljanje svijesti da je Crkva u svojoj biti ponajprije misijska te da je misijska zadaća ozbiljan Isusov poziv upućen svim kršćanicima. (PMD BiH)

GRADINA

Misijska akcija pomoći siromašnoj braći i sestrama

U nedjelju 31. siječnja 2016. godine u Župi sv. Ivana Krstitelja u Gradini, kod Čitluka, održana je akcija pomoći našoj braći i sestrama u misijskim zemljama. Nakon nedjeljne svete mise župljanima su na stolovima ponuđeni različiti misijski materijali, poput misijskih knjiga, molitvenika, slika s motivima Afrike, narukvica, privjesaka, torbi, na što se velik broj župljana rado odazvao. Mi-

sijski materijali pristigli su iz Nacionalne uprave PMD-a u BiH – Misijske središnjice u Sarajevu, a sav prihod od prodaje bio je namijenjen za pomoć misijama.

Godina milosrđa izvrsna je prigoda za kršćansko suosjećanje, za duhovnu i materijalnu podršku misijama i misionarima. Upravo nas na to potiče i sv. Jakov apostol, ističući da je „vjera bez djela mrtva“ (Jak 2, 26).

Stoja Vasilj,
vjeroučiteljica

I mati srce za brata i sestru u potrebi životni je zadatak svakoga čovjeka. Ljubav prema bližnjemu najbolje se očituje u darivanju, suosjećajnosti prema potrebitima u nevolji i siromaštvu.

MEĐUGORJE

Misijska večer uz prezentaciju filma

U subotu 13. veljače u Dvorani sv. Ivana Pavla II. u Međugorju upriličena je misijska večer u organizaciji Školskih sestara franjevačka i u dogovoru sa župnikom fra Marinkom Šakotom i njegovim suradnicima. Tom je prigodom prikazan dokumentarni film o djelovanju Školskih sestara franjevačka splitske provincije, koje duže od četrdeset godina djeluju u afričkoj vrlo siromašnoj zemlji DR Kongu.

Na samom početku večeri voditeljica programa Ana Marija Prskalo pozdravila je sve prisutne, ne krijući radost zbog velika odaziva posjetitelja, što je znak otvorena srca prema potrebama ljudi u misijskim krajevima. Predstavila je i najavila nacionalnog ravnatelja Papinskih misijskih djela u Bosni i Hercegovini Ivana Štironju, koji je u kratkim crtama predstavio djelovanje četiri grane PMD-a i zadaću nacionalnog ureda, koji se brine o promoviranju misija i misionara. Potom je prikazan film *Školske sestre franjevke u srcu Afrike*, koji je snimljen 2014. godine, u povodu 40. godišnjice djelovanja Školskih sestara franjevačka Splitske provincije u DR Kongu.

Nakon filma svoje dojmove o tromjesečnu boravku kod sestara

franjevaka u DR Kongu, krajem prošle godine, iznijela je s. Adriana Galić, očitno ganuta svime onime što je vidjela i doživjela. Posebni gost te večeri bila je s. Samuela Šimunović, misionarka u DR Kongu, koja je zahvalila svima prisutnima za molitvenu i materijalnu potporu. Spremno je odgovorila i na nekoliko pitanja koja su joj prisutni uputili.

Na kraju misijske večeri posjetitelji su mogli vidjeti izložbu fotografija koje je svojim fotoaparatom zabilježila s. Adriana te nabaviti suvenire koje je sa sobom donijela, a ručni su radovi stanovnika DR Konga. Sav prihod od prodanih materijala bio je namijenjen za potrebe misija i misionara te predan s. Samueli.

(PMD BiH)

„Tko hoće život svoj spasiti, izgubit će ga; a tko izgubi život svoj poradi mene i evanđelja, spasit će ga“ (Mk 8, 35), bilježi sveti pisac Isusove riječi u evanđelju. Te su riječi dio Učiteljeve pouke koju je uputio svojim apostolima nakon što im je prvi put nagovijestio svoju muku, smrt i uskrsnuće. Gospodin Isus, želeći otvoriti oči svojim učenicima o pravim vrijednostima života, naglašava da čovjeku ništa ne bi koristilo da stekne sva blaga ovoga svijeta ako bi životu svomu nauđio. Kada Isus govori o životu, on ponajprije misli na onaj konačni, vječni život – blago na nebesima – radi kojega se jedino isplati: roditi se, trpjeti i umrijeti.

Te Isusove riječi imaju posebnu vrijednost za nas kršćane. Pomažu nam shvatiti da je vjera najveće imanjenje, bogatstvo, blago koje se ni s čim ne može uspoređivati. Kada prestaju sve radosti, sva postignuća i uspjesi na ovoj zemlji, tada progovara vjera u vječnost i vječne radosti. Vjera ima glavnu riječ u odnosu na čovjekovu smrt. Ali vjera može imati glavnu riječ samo ako joj to čovjek dopusti, za nju se pobrine, dopusti joj da raste, da se razvije i donese plod. Vjera od čovjeka traži da se s njom poistovjeti, da o njoj svjedoči

svim srcem i dušom. Jednostavno, da bude svjedok vjere, zalažući i svoju glavu za njezinu istinitost.

Posebni dan sjećanja svjedoka vjere

Dan svjedoka vjere obilježava se 24. ožujka već od 1993. Radi se zapravo o danu smrti salvadorskog nadbiskupa Óscara Romera († 1980.), koji je tog dana ubijen, u vrijeme slavljenja svete mise, zbog toga što je odlučno stao u obranu obespravljenih, siromašnih i progonjenih te pozvao i svoje svećenike da se za takve zauzimaju.

Papa Franjo je 3. veljače 2015. dao dopuštenje Zboru za proglašenje svetih da se nadbiskupa Óscara Romera, koji je ubijen zbog mržnje prema vjeri, proglasi blaženim. Svečanost beatifikacije upriličena je 23. svibnja 2015. u San Salvadoru. Tako je sjećanje na njegovu hrabrost i odvažnost Crkva potvrdila, a u srcima njegova naroda ostat će trajna njegova izjava: „Da, ubit će mene, ali ne će ubiti istinu.“ Da, kad se istinu i ubije, ona ponovno uskrsne.

Logikom utemeljenoj na Kristovim riječima: „Tko izgubi život svoj poradi mene i evanđelja“, služile su se i još uvijek služe stotine i tisuće misionara i misionarki, vjerovjesnika, pastoralnih djelatnika i ostalih vjernika koji su ubijeni samo zato jer nisu, po cijenu života, odstupili od vječnih evanđeoskih vrijednosti.

Svjedoci vjere od 1980. do 2014.

Prema statistikama rimske agencije „Fides“ u vremenskom razdoblju

Dan svjedoka vjere

od 1980., kada je ubijen nadbiskup Romero, do 2014., život je izgubilo 1050 pastoralnih djelatnika u raznim krajevima svijeta. Među njima su brojni biskupi, svećenici, redovnici, redovnice, volonteri i vjernici laici. Na tom se popisu nalazi i ime našega pokojnog misionara fra Vjeka Ćurića, koji je ubijen 31. siječnja 1998. u Ruandi, a koji je rođen u mjestu Lupoglav, kraj Žepča, kao i s. Lukrecije Mamić, iz župe Grabovica, kod Tomislavgrada, koja je ubijena u Burundiju 27. studenoga 2011. godine.

Spomenimo i to da je tijekom 2014. godine u svijetu ubijeno 17 svećenika, jedan redovnik, šest redovnica, jedan bogoslov i jedan laik..

Ubijeni pastoralni djelatnici 2015.

Izvjешća već spomenute agencije „Fides“ potvrđuju da su tijekom 2015. godine u svijetu ubijena 22 pastoralna djelatnika. Izvjешća potvrđuju da se već sedmu godinu zaredom porast ubijenih svjedoka vjere posebno bilježi u Americi.

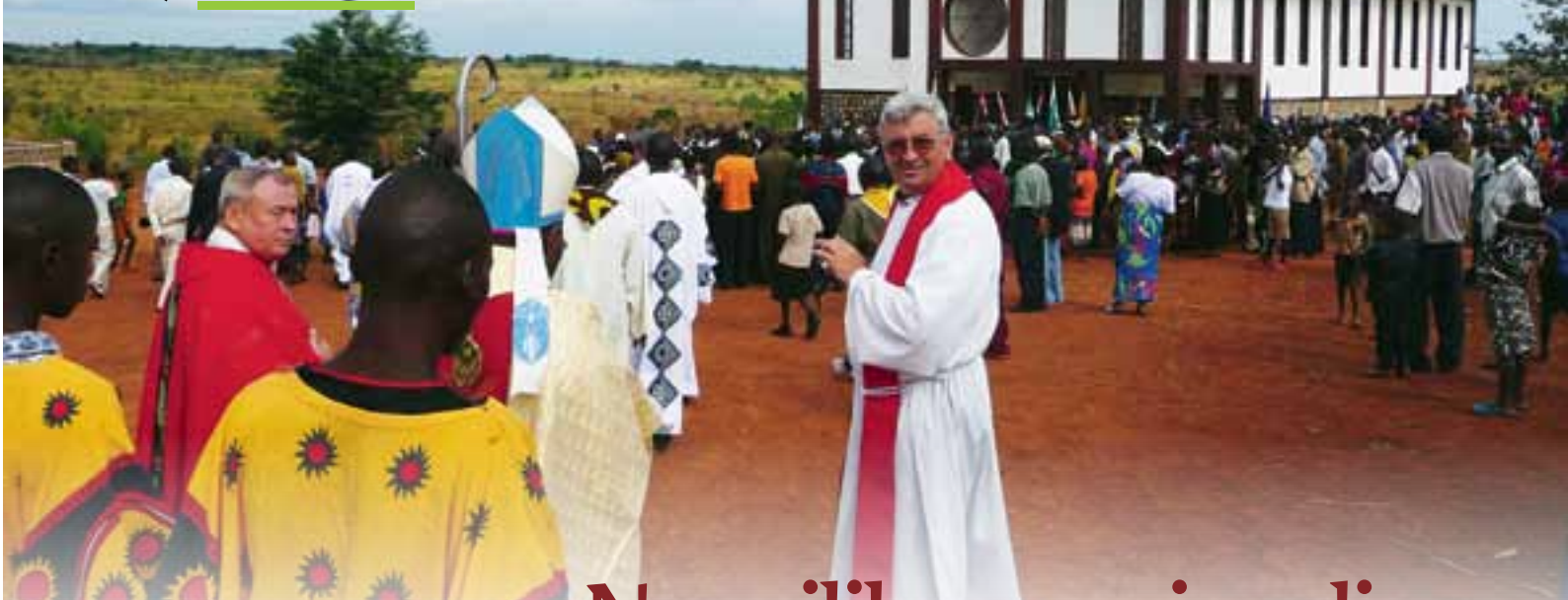
Tijekom 2015. ubijeno je: 13 svećenika, četiri redovnice i pet laika. Od toga u Americi osmero (sedam svećenika i redovnica), u Africi petero (tri svećenika, redovnica i laik), u Aziji sedmero (svećenika, dvije redovnice i četiri laika) te u Europi dvojica svećenika.

Valja naglasiti da ovdje nisu uračunati brojni pobijeni kršćani u zemljama trenutno zahvaćenim ratovima i progonom kršćana, kao što je Irak, Sudan, Sirija, Nigerija... Sve nas to potiče da se barem jednom godišnje sjetimo tih hrabrih ljudi te da potaknuti njihovim primjerom odvažno i odgovorno živimo svoju vjeru, utemeljenu na Kristovu evanđelju.

DR KONGO

– Fra Stojan Zrno

Neprilike u prigodi posvete crkve

Imao sam i malu nepriliku. Budući da je u kući bilo mnogo svijeta, potrošili su svu vodu iz cisterne. A još u sakristiji biskup Kalala mi je rekao da je sav mokar od znoja i da će se prvo okupati u kući. Ali kad uđe u kuću, ne nađe ni kapi vode. Morao sam odmah pronaći ljude koji će odvući veliku crpku do zdenca koji je stotinjak metara niže od kuće. Dok su momci crpili vodu, biskup je morao malo pričekati. Tako je to u savani. Uvijek izbiju nekakve neprilike nepredviđeno.

Još nas je danas iznenadila i kiša. Nije padala već cijeli mjesec i pomislio sam da smo zašli duboko u sušno doba. Ali gle čuda! Ova sva tri dana padali su kratki, ali jaki pljuskovi. Čudesno! Kiša je padala i dok je biskup krizmao. Prošlih dana bile su gotovo sve velike rupe na cesti posve suhe, a sad su se ponovno napunile vodom. S obzirom na to da se ručak razvukao zbog mnoštva gostiju, svi gosti, i moji u kući i oni u školi, odlučili su ostati još jednu noć.

Svećenici su ostali slaviti opet do "sitnih" sati, tj. poslije pola noći. Lijepo društvo, a hrane i pića u izobilju, pa kad se odvežu jezici, ne misli se na vrijeme koje prolazi. Naš fra Filip dogovorio se s ostalim fratriba da svi pođu na jedan izlet u fra Antinu misiju Kimungu, da vide što je sve tamo urađeno. Do Kimungua ima 160 km. Fra Ante mi predložio da i ja podem s njima, da se malo izvučem iz ove gužve. Taj prijedlog mi se vrlo dopade. Teško žabu natjerati u vodu! Zbilja, ovih dana bilo je toliko gužve i strke da ne bi bilo pametno ostati još dan-dva, posebno zato što se svijetu ne žuri poći kući dok ima hrane i pića. Bit će sigurno i pijanih koji će doći i pričati mi beskonačne i dosadne priče, kako to posvuda na svijetu znaju pričati pijani ljudi. Ujutro smo svi svećenici opet slavili svetu misu s narodom. Opet je crkva bila puna, iako je tek šest sati ujutro. Poslije zajutarka ostavim časne sestre da operu i pospreme posuđe i cijelu kuću, a mi fratri krenusmo kroz duboke lokve prema Kimungu. Srce mi je puno radosti jer se sve lijepo završilo i sada mirno mogu misliti na odmor.

Jedno "ludo" putovanje u Africi

Vraćajući se s odmora koji provedoh u domovini, sletio sam u mili-

junski grad Lubumbashi, glavni grad pokrajine Katange, ali to je i "naš" grad, jer ovamo dolazimo kad kupujemo naveliko, posebno kad se radi o građevinskom materijalu. Odmah po slijetanju zapaža se sva materijalna bijeda Konga, a i Afrike. Pred mene je izišao jedan crni fratar. Da ne bih dugo stajao u redu i čekao da se riješe formalnosti oko putovnice, uveo me je u jednu pokrajnju prostoriju, predviđenu za gospodu, u kojoj se nalaze velike fotelje. U njima su se izvalila prava gospoda, u kravatama, odijelima i cipelama koje se blistaju. Kad su uređivali zračnu luku, mislili su na gospodu, pa su uredili ovu prostoriju, da se ta viša klasa ne bi slučajno pomiješala s običnim smrtnicima, a u zračnoj luci u zahodu nema vode! Tako se i ja umiješah u tu visoku društvenu klasu, iako nisam ni blizu obučen kao oni. Nemam čak ni kravate. Ali "primaju" me u svoje društvo jer sam bijelac i morao bih, po njihovu poimanju, pripadati tu s njima. I dok ja promatram ovo oholo društvo i osjećam neugodnost što sam s njima, moj crni fratar predao je moju putovnicu nekome službeniku, koji iz nje ispisuje neke podatke kemijskom olovkom. Nakon petnaestak minuta sve je gotovo. Napuštamo zračnu luku i vozimo se pred-

Nakon petnaestak minuta sve je gotovo. Napuštamo zračnu luku i vozimo se predgrađem Lubumbashija, pokraj lijepih kuća, ali i baraka i potleušica, a neki žive čak u šatorima. Gradovi privlače milijunske mase, a budući da nema posla, bijeda je neopisiva.

građem Lubumbashija, pokraj lijepih kuća, ali i baraka i potleušica, a neki žive čak u šatorima. Gradovi privlače milijunske mase, a budući da nema posla, bijeda je neopisiva. U samom gradu vjetar raznosi prašinu, papir i poderane najlonske vrećice. Svuda je vrlo prljavo, jer mnoge ulice nisu asfaltirane, a pločnici su izrovani, sada puni prašine pa kad zapuše vjetar, stvaraju se pravi prljavi oblaci i svaki put kad se čovjek vrati iz grada, mora se prvo okupati i obući čisto rublje. Kiša nije padala već više od pet mjeseci. A u kišno vrijeme ne može se avenijama proći od blata.

Predah kod braće franjevac

Odsjeo sam kod naše crne afričke braće franjevac, koje već dugo poznajem i osjetih se kao da sam došao kući. Iako je moja Misija Kimpanga udaljena od Lubumbashija više od 750 km, u ovom gradu nabavljam gotovo sve, posebno građevinski materijal, jer ga nema nigdje bliže. Zato je red da se ovdje zadržim barem tjedan dana, da naručim jedan cijeli vagon cementa, tj. 800 vreća, zatim željeza, limova za pokrov i svega ostaloga što treba meni ili komu od nas četvorice misionara Hrvata. Kupovanje cementa traži puno napora i pravih akrobacija. Fratri su zaposlili jednoga mladog čovjeka, Ivona, koji danima obilazi kolodvor i uredi ne bi li nam kako nabavio cement. Često kad ima cementa, nema vagona i obrnuto. I kad čovjek uplati sve, i prijevoz i vagon, treba naći odgovornoga za vagon i dati mu "napojnicu", a to nije napojnica od 5-6 dolara, nego

se kreće između 500 i 1000 dolara, a nekada i više, zavisi od nagodbe. Ako želiš brzo dobiti vagon, moraš se cjenkati za "napojnicu". Ako ju ne ćeš platiti, onda moraš čekati vagon mjesecima, čak i godinama! A ja više volim cement nego kruh. U savani nema kruha i bez njega živim bez poteškoća, ali bez cementa nikako ne mogu. Zbog svih tih zavrzlama, kad dođemo u Lubumbashi u kupovinu, ostajemo barem jedan tjedan.

Usput se raspitah za vlak do Kamine, do našega fra Filipa, gdje sam ostavio svoje vozilo prije polaska na odmor. Onaj najbolji vlak, koji zovu *diamant*, koji je također jad i bijeda, poći će prema Kamini tek za dva tjedna. Rekoše mi da sljedećeg tjedna ima jedan koji nije *de luxe*, ali se i njime nekako stigne. Zovu ga *hirondelle*, što znači lastavica. Valjda juri brzo poput lastavice kad ga tako zovu. Fratarski radnik Ivon na vrijeme mi je kupio kartu, dva dana prije polaska vlaka. Izabrao je prvi razred s ležajima. Dakle luksuz da ga nema većega. Najavili su vlak za petak ujutro. Ali kakav bi to bio afrički vlak kad ne bi kasnio! Kad u petak ujutro stigoh na kolodvor, rekoše da će krenuti tek u 16 sati. Ivon mi je preporučio da pođemo sat vremena prije polaska, da bih se na vrijeme smjestio, prije nego putnici nagru. Pristup peronima je zakrčen. Samo oni s kartom mogu proći kroz uski prolaz, kao u zračnim lukama. Kad ne bi bilo tako, sav bi taj silni svijet pojurio prema vagonima i mnogi bi se popeli i vozili se iako nemaju karte. Na prolazu treba nešto dati i služ-

bi za migraciju, kao i "tajnoj" službi sigurnosti, koja nimalo nije tajna, jer otvoreno traži novac. Država slabo ili nikako ne plaća te službenike, pa se oni "snalaze" tražeći na kolodvorima taksu od svakog putnika.

Jedini bijelac u vlaku

Nakon svih tih "ceremonija", koje potrajaše oko pola sata, nađoh se u vlaku. I drugi se počеше ukrcavati u moj kupe. Ima šest ležaja, ali nas se nađe zajedno devetero. Imao sam dva velika kovčega i tri putne torbe i ja sam imao najmanje stvari od svih nas! Kakva gužva! Jedva nekako nađoh mjesta da sjednem. U hodniku nabacane pune vreće, zavežljaji, veliki kovčezi, bidoni... Ne može se izići iz kupea bez velike muke. Čak je i WC prenatrpan bidonima i torbama. Veliki, četvrtasti bidoni prikladni su i kao "stolice" za sve one koji nemaju sjedećih mjesta u kupeima. U vlaku nema ni vode ni struje. Na svakom kolodvoru mladež i djeca prodaju vodu u kantama i bidonima. Premda nije posve čista, putnici ju kupuju, jer putovanje nekima traje cijeli tjedan, pa se moraju negdje okupati kad vlak stane. Nitko se ne uzbuđuje što u vlaku nema struje. Štedi se električna energija. Čemu ju trošiti kad se ovih dana vidi dobro i noću, jer je jaka mjesečina. Uostalom, Bog je stvorio noć za spavanje, a svatko zna da je san dublji što je vani mračnije. U cijelom vlaku jedini sam ja bijelac. Prava atrakcija! Svi mi se obraćaju s posebnim poštovanjem. Vlak ni sada nije krenuo kako je bilo najavljeno. Opet je kasnio cijeli sat, kao da je grijeh poći na vrijeme.

Katarina de Longpre rođena je **3. svibnja 1632.** u Normandiji, u Francuskoj. Budući da potječe iz višečlane obitelji, baka ju je uzela k sebi i pobrinula se za njezin odgoj. Kod bake i djeda naučila je da su vrata uvijek otvorena siromasima, bolesnima, odbačenima i drugima u različitim nevoljama. Rasla je dakle u školi ljubavi i milosrđa. S nepune četiri godine jasno je pokazala žarku želju da vrši Božju volju u svemu. Ništa ne čini a da ne traži "dozvolu" pred likom Majke Božje. S deset godina potpisuje svoje posvećenje Blaženoj Djevici Mariji, a tekst posvete napisala je sama. Godine 1643. sv. Ivan Eudes objavio je Katarini nakon jedne propovijedi o otajstvu Otkupljenja da će postati redovnica. Dana 24. listopada 1646., u dobi od 12 godina, ušla je u samostan sv. Augustina. Dobiva redovničko odijelo, zajedno sa svojom bakom, koja se nakon što je postala udovicom pridružila Katarini. Bilo je to vrijeme velikih misijskih pothvata u Kanadi. I Marija Katarina je u srcu nosila veliku čežnju za odlaskom u misije u Novu Francusku, na područje današnje Kanade. Dana 12. travnja 1648. konačno polazi tamo brodom "Kardinal".

Marija Katarina od svetog Augustina, "suutemeljiteljica Crkve u Kanadi"

Stigla je u tu zemlju 19. kolovoza 1648., nakon tri mjeseca duga i teška putovanja, tijekom kojega su mnogi putnici umrli od raznih bolesti. Sama je Katarina bila na rubu smrti. No, kako sama kaže, Blažena Djevica ju je sačuvala.

U Québecu je djelovala 12 sestara uršulinki, koje su predana i neumorno odgajale francuske i domaće djevojke. Njima se pridružila sestra Katarina sa svojim susestrama i preuzela brigu o bolesnima. Razne su bile poteškoće: oštre zime, nedostatak hrane, strah od Indijanaca, izolacija od europske civilizacije. Unatoč svemu Katarina se predala Providnosti. Naučila je domaći jezik, ubrzo je pokazala medicinske sklonosti i sposobnosti, potpuno predana u službi bolesnicima i najsiromašnijima. Istovremeno je bila učiteljica novakinja. Majka poglavarica Bonaventure uvijek je izražavala svoje zadovoljstvo i oduševljenje što ima sestru takvog savršenstva. S. Katarina je brzo stekla poštovanje, prijateljstvo i naklonost domorodaca koje je poučavala u vjeri.

Godine 1651. piše vikaru iz Bayeuxa: "Mi smo između života i smrti. Nema nikoga tko bi bio siguran od žestine barbara. No uvjeravam vas, ničeg se ne bojim. Osjećam se spremna učiniti sve i trpjeti što god Dobri Učitelj dopusti..." Nisu nedostajale ni razne kušnje, koje nisu poljuljale njezinu ustrajnost. Ostala je postojana u životnoj borbi. Gospodin joj je podario i trenutke viđenja Gospe u njezinu uznesenju, viđenja samoga Gospodina, arkandela Mihaela, sv. Josipa i mnogih drugih svetaca, među kojima je otac de Brebeuf, koji joj je bio duhovnik u toj misijskoj zemlji. Čak je imala viđenje o smrti nekih osoba u Francuskoj i o tome obavijestila svoje susestre, a kasnije su primile potvrdu o tim vijestima kad su stizali brodovi. Imala je i viđenje o potresu koji se zbio kasnije, 5. veljače 1663., a podrhtavanje je trajalo dugih sedam mjeseci. Uzdale se u moć svetih molitava, na koje je redovito pozivala sestre i sve vjernike i nitko nije izgubio život unatoč jačine potresa od 6,9 stupnjeva. Redovito je prikazivala svoje patnje za duše u čistilištu. Svojim molitvama i žrtvama dovela je do obraćenja guvernera Nove Francuske de Mesyja, koji je prije dozvoljavao trgovanje žestokim pićima, koja su uništavala život tamošnjih stanovnika. Protiv toga se sestra Katarina oštro borila.

Iako se Katarina borila za tjelesno zdravlje mnogih, jasno se vidi da joj je daleko više bilo stalo do duhovnoga zdravlja svih i do spasenja duša. Uvijek je molila Gospodina da nitko iz njezine bolnice ne umre a da ne bude u stanju milosti. Dana 8. svibnja 1668. predala je svoju dušu Gospodaru života, na čijoj je njivi neumorno djelovala. Imala je 36 godina. "Njezino lice", kako su pisali isusovci, "ostalo je poput lica osobe koja je u kontemplaciji." Svi koji posjećuju njezino izloženo tijelo potvrđuju tu činjenicu. Svojom žrtvom za evangelizaciju i za spas duša sestra Marija Katarina od sv. Augustina stekla je naziv suutemeljiteljice Crkve u Kanadi. Sveti otac Ivan Pavao II. proglasio ju je blaženom 23. travnja 1989. Katarina ostaje primjer kako primljen vjerski odgoj od malih nogu prati cijeli naš život. Ljubav, milosrđe, sućut i briga za tjelesno i duhovno zdravlje duša samo su neke od briga koje je ona njegovala i ostavila svakomu prijatelju misija i svakomu vjerniku za primjer!

Vlč. Odilon Singbo

darovatelji

ZA MISIJE I MISIONARE:

Ljubica Jelić, Š. Brijeg 30 KM* Jela Dujmović, Zenica 50 KM* župljani župe Medugorje: Ana Skoko 30 KM; N. N. 100 KM; N. N. 30 KM i 5 EUR; Krešo i Ivanka Vasilj (Pekanov) 100 KM; N. N. 10 EUR i Ljubica Tadić 50 EUR* Jakov Anić, Krepišć 500 EUR* preč. N. N., Sarajevo 3.100,00 CHF* preč. N. N., Sarajevo 3.750,00 EUR* s. Hiacinta Batinić, Brestovsko 200 KM* Klanjateljice Krvi Kristove, Bihać 100 KN* N. N., Zagreb 2.000 KN* Nada Rupčić, Ljubuški 100 KM* don Ante Mateljan, Split 130 KN* Župni ured sv. Anto Padovanski, Lukavac 50 KM* bogoslov Kristijan, Zagreb 20 KN* N. N., Zagreb 12 KN* Župni ured sv. Ivan Nepomuk, Zagreb 92,80 KM* preč. Mijo Nikolić, Sarajevo 200 KM* N. N., 200 KM* Mirela Primorac, Tihaljina 82,50 KM* Pero Alilović, Studenci 100 KM* animatori župe sv. Anto, Žepče 800 KM* Jela Antunović, Maglaj 100 KM* Drago Banović, Maglaj 40 EUR* Božidar Ivezjić, Sarajevo 100 KM i 50 EUR* Ivana i Mario Šeremet, Sarajevo 50 KM* Iva Dragičević, Sarajevo 25 KM* učenici s vjeroučiteljem B. Previšićem, Neum 80 KM* Tomislav Čubelić 200 KN* Dominika Papić Kukić 100 KN* Katica Ramadža 200 KN* Berislav Bambir 100 KN* Josip Barnjak 110 KN* Ivo Marušić 100 KN* Kata Novaković 100 KN* Ivan Jurić 500 KN* Ljiljana Benčak 200 KN* Nina Vodopić 100 KN* Sanela Kučar 100 KN* Siniša Jurić 200 KN* Kazo Zečić 200 KN* Zoja Zubčić 50 KN + 50 KN* Župa Presvetog Trojstva, Krapinske Toplice 100 KN + 120 KN + 80 KN* N. N. 200 KN* Zdenka Podhraški-Relja 20 KN* Frano Fabris 200 KN* Danijel Krizmanić 200 KN* Ankica Udiljak 200 KN* Josip Zuanić 400 KN* Davor Cindrić 500 KN* Kristina Filipov 500 KN* Samostan benediktinki sv. Andrije 100 KN* Župa Cetinograd 400 KN* Župa Orubica 400 KN* D. Malvić 100 KN* Miroslav Fadiga 100 KN* Romana Satinović 100 KN* Patricia Rot Grozić 45 KN* Siniša Jurić 100 KN* Marinko Hudolin 200 KN* Ivica Petrinović 60 KN* Nina Vodopić 100 KN* Juraj Brajnović 200 KN* Midhad Huskić 50 KN* Tomislav Škroza 400 KN* Mirna Pošćić 100 KN* Goran Šipek 50 KN* N. N. 50 KN* Marija Jurić 100 KN* Zdenko Bujger 2.000 KN* Snježana Mikac 50 KN* Jure Glavan 100 KN* Matilda Grgić 1.000 KN* Ljiljana Ivanšević 200 KN* Janko Vodopija 1.000 EUR* Zdravka i Niko Jukić 700 KN* vlač. Luka Antolić 70 EUR* Gordana Salamunić 110 KN* Gordana Radošević 50 KN* Župa Kaniška Iva 200 KN* vlač. Franjo Mezak 1.000 KN* vlač. Ivan Janeš 600 KN* Dr. Stjepan Razum 110 KN

ZA GLADNE, BOLESNE, GUBAVE I NAJPOTREBITIJE:

Tonči Zelenka, Mostar 200 KM* Davorin Gelo 300 Ljilja Grbešić, Š. Brijeg 100 KM* Jela Granić, Žepče 50 EUR* s. Judita B., 70 KM i 10 EUR* Mol. zajednica Emanuel, Grude 550 KM* Tonči Zelenika, Mostar 100 KM* Andrijana Perko, Š. Brijeg 50 KM* Ljubica Jelić, Š. Brijeg 30 KM* Jadranka Bačić Katinić 100 KN* Eddy Rot 45 KN* Jasna Leko 300 KN* Marijina legija i župljani župe Kraljice apostola, Zaprasić 900 KN* Branko Dragojević 300 KN* Nada Kolfirev 100 KN* Darovatelji preko o. Drage Kolimbatovića 3.100 KN* Blaško Kivić 200 KN* Pave Radonić i Nika Grbić 300 KN* Ante Sabljčić 200 KN* Roko Šrdarović 30 KN* Pero Petanjak 100 KN* Vera Šaf 200 KN* N. N. 100 EUR* Matija Knežević 50 EUR* Milka Brunec 200 KN* Vera Čargonja 200 KN* Lucija Dančević Sočak 50 KN* Danica Hozmec 200 KN* Gordana Radošević 50 KN

SV. DJETINJSTVO – ZA DJECU I MISIJAMA – MISIJSKE KUTIJICE:

Andelina Perić, Prozor 220 EUR* Djeca S. doma "Egipat", Sarajevo 208 EUR* Ivo Bevanđa, Mostar 50 KM* učenici OŠ Orašje, 75 KM* Župa Breške - Dokanj, 470 KM* krizmanici

župe Duvno 320 KM* vjeroučenici župe Radunice: Marko, Antonio, Marin Ivandić 125,90 KM, 20 EUR, 8,90 KN; Jozo, Nikola Marković 20,50 KM; Martina i Matea Martinović 34,95 KM, 2 EUR, 5 KN; Monika Antolović (Josipa) 24 KM; Klara i Ivan Kajić 14 KM; N. N. 13,80 KM; Marija Kajić 15 KM; Antonija, Ivan i Nikolina Marković 20,15 KM, 1,70 EUR, 1 KN; Marko i Valentina Matijević 40 KM; Marko, Petar i Matej Jukić 129,80 KM; Iva Antolović 44,70 KM, 1,50 EUR* Miškić 89,75 KM, 1,10 KN* Župa Kopanice 603 KM* Sanja Nikčević 500 KN* Stefica Ričko 100 KN* Mira Keglović 100 KN* Stjepan Kozelka 50 KN* Župa Mučenjstva Sv. Ivana Krstitelja, Županja 1.200 KN* Župa Bl. Alojzija Stepinca Novska 810,40 KN* Bivši djelatnici Zelenog kruga d.o.o. 155 KN* Župa bl. Ivana Merza, Slatina 942 KN* Župa Ivanec 3.873 KN* Župa Orosavlje 500 KN* Župa sv. Marka Križevčanina, Zagreb 200 KN* Pjevači betlehemske zvijezde župe Gračani 1.170 KN* Pjevači Betlehemske zvijezde župe Svih Svetih, Đakovo 5.000 KN* Župa sv. Marije pod Okićem 950 KN* Župa Sestete 500 KN* Djeca iz Ražanca 400 KN* djeca iz župe Pitomača 1.905 KN

DJELO SV. PETRA – ZA ŠKOLOVANJE SVETĀNIKA U MISIJAMA:

Mol. zajednica Emanuel, Grude 460 KM* Župa Kopanice 500 EUR* Tonči Zelenika, Mostar 100 KM* vlač. Marinko Filipović, Kopanice 500 EUR* Tomislav Bilić 150 KN* Župa Novi Vinodolski 10.000 KN* Ante Sabljčić 200 KN* Župa Murter 500 EUR* mons. Ante Ivas 3.000 KN* Nikola Crnković 100 EUR

ZA GLADNU DJECU:

Anto Stjepić 50 KM* Danijela Knezović, Š. Brijeg 30 KM* Luka Kristić 50 KM* Jurica Sićaja, Prozor 100,50 KM* Irena Šimić, Humac 30 KM* Mara Tirić (Drage), Maglaj 100 KM* Božidar Ravenskić 300 KN* Misijska grupa župe sv. Ćirila i Metoda 1.200 KN* Cvjeta Mijić 50 KN* Vesna Hećimović 100 KN* Stefica Himmelreich 100 KN* Viktorija Vičić 100 KN* Vikica Šalić 300 KN

ZA ŠKOLOVANJE DJECE U MISIJAMA:

Marija Gigić, Š. Brijeg 100 KM* obitelj Alpeza, Mostar 20 KM* Ivan Prskalo, Mostar 20 KM* Ivanka Doklo, Čitluk 25 KM* Komping d.o.o., Vitez 50 KM* Mara Jurić, Bijelo Polje 70 KM* Anđa Mihaljević, Nova Bila 50 KM* Anđelka, Zrinka i Berislav Šimunić, Željko Kućinić, 250 EUR* Župa sv. Lovreć 250 KN* OŠ Bratoljuba Klaića 500 KN* Vesna Biljan 20 KN* Tatjana Lončarić 125 KN* Dubravka Cervek 300 KN* OŠ A. G. Matoša, Zagreb 1.125 KN* OŠ Čučerje 500 KN* Ana Martina Režek 1.500 KN* Ljekama dr. Danica Mihaljević 1.000 KN* Marko Gulić 1000 KN* Robert Čaran 20 KN* Anđa Svoboda 50 KN* Danica Kristić 100 KN* Senka Dominiković 100 KN* Dubravko Dujmić 50 KN* Ljuba Filipović 800 KN* Katica Ivančić 100 KN* Tomislav Skroza 200 KN* Stevo Horvat 100 KN* Vuković Nada 50 KN* Igor Končurat 300 KN* Župa Kijevo 400 KN* Nedeljko Šubara 1.600 KN* Sestre Bazilijanke 100 KN* Benediktinski samostan sv. Luca 200 KN* Juraj Keglević 100 KN* Martina Novosel 100 KN* Ante Sabljčić 200 KN* Andreja Vitezić Ružić 600 KN* Matija Gložinić 100 KN* Sestre Milosrdnice 100 KN* fra Božo Duvnjak 600 KN* Sonja Kovačević 500 KN* Tomislav Skroza 400 KN* Antonio Kovačić 300 KN* Župa Rodenja BDM 200 KN* Vera Šaf 1.000 KN* Župa Murter 1.600 EUR* Župa Baldekin 10.800 EUR* vlač. Nikola Tomašević 1.300 KN

ZA MISIJE I GLADNE U KONGU:

Ivana Miličević, Čitluk 50 KM* Mladen Crneković 100 KN* Stane Radulović 50 KN* Natalija Kargačin Domazet 100 KN* Ružica Medvarić-Bračko 100 KN* Dario Ćasar 100 KN* Željana Nižić 50 KN* Stana Prskalo 150 KN* Nikola Horvat 100 KN* Mirna Nothig 100 KN* Ivka Nedić 50 KN* Blaško Kivić 100 KN* Ivan Vrbanić 1000 KN* Kata Sabelja 100 KN* Župa Konjevrate 450 KN

ZA MISIJE I GLADNE U BENINU:

Djeca župe sv. Ante, Žepče 3.330 KM* Kristina Jurković 200 KN* Mira Madunić 100 KN* Ljiljana Lukač 200 KN* Matija Knežević 25 EUR* Ministranti župe Sv. L. Mandića, Požega 1.500 KN

ZA MISIJE, GLADNE U RUANDI:

Vanja Šeremet, Livno 50 KM* Luca Anić 830 KM* Davorka Cmoja, Grude 310 KM* prof. Vikica i studenti III. g. KBF Sarajevo 82,10 KM, 10,25 KN* mol. zajednica "Emanuel", Grude 500 KM* Mile i Pavica Vlašić 50 KM* Marinko Pejić, Savići 50 KM* Hertronik d.o.o., Grude 50 KM* Orlando d.o.o., Grude 500 KM* Putovi d.o.o., Grude 1.000 KM* Zdenko Medugorac, Klobuk 10 KM* N. N. 100 KN* Ružica Medvarić-Bračko 100 KN* Igor Pivac 500 KN* Spomenka Ljubić Grbavac 1.000 KN* Katarina Vajdoher 100 KN* Nikola Crnković 200 EUR

ZA MISIJE I GLADNE U ZAMBiji:

Marija Puharić 40 KN* Marija Bartošek i suradnici 300 KN

AKCIJA ZA NJOKO I NAWINDU

U ZAMBiji:

vlač. Josip Lebo, Sarajevo 55 KM* s. Neda s djecom župe Novo Sarajevo 270 KM

ZA MISIJE I GLADNE NA HAITIJU:

Vlač. N. N., Sarajevo 2.000 USD* Dom sv. Josip, Vitez 57,45 KM* Škola Nova Bila 356 KM* Natalija Kargačin 100 KN* Sandra Šćukanec 300 KN* Vilma 100 KN

ZA MISIJE I GLADNE U UGANDI:

Sestre KBLJ, Tuzla 200 KM* vlač. Joso Perak 2.500 KN* N. N., Zagreb 150 KM* Vesna Jurilj, Srednja Slatina 100 EUR* č. sestre, Sarajevo 30 KM* N. N., Zagreb 300 KM* Juro Kuprešak, Srednja Slatina 50 EUR* N. N., Zagreb 72,50 KM, 260 KN* Marko Lucić, Srednja Slatina 50 EUR* OŠ KŠC "Sv. Josip", Sarajevo - Mejtaš, VI.a raz. 30 KM* OŠ KŠC "Sv. Josip", Sarajevo - Mejtaš, III.b raz. 26,30 KM* Matija Knežević 25 EUR

ZA MISIJE I GLADNE NA SALOMONSKIM

OTOCIMA:

Milosrdnice sv. Vinka, prov. upr., Sarajevo 200 EUR* Milan Šijan 200 KN* Katarina Šprajc 200 EUR* Vilma 100 KN

ZA MISIJE I GLADNE U BURUNDIJU:

Nada Hrga 300 KN* Agneza Vreš 50 KN* V. V., Mali Lošinj 600 KN

ZA MISIJE I GLADNE U NIGERIJU:

Siniša Skočibusić, Mostar 50 KM* fra Augustin Kordić 500 KN

ZA MISIJE I GLADNE U TANZANIJU:

Vlač. N. N., Sarajevo 2.000 USD* Župa Čeljevo 1.509,95 KM, 35,50 EUR, 467,50 KN* djeca i župljani župe Rotimlja 1.020 KM* Robert Skejčić 150 KN

ZA MISIJE I GLADNE U EKVADORU:

Ivan Bošnjak 100 KN* vlač. Joso Perak 2.500 KN

ZA MISIJE I GLADNE U KAMERUNU:

Ružica Medvarić-Bračko 100 KN* Katarina Šprajc 300 EUR* N. N. 600 KN* OŠ Ivan Mažuranić 3.630 KN* N. N. 500 KN* N. N. 50 EUR

ZA SVETE MISE U MISIJAMA:

Ivica Pavić 800 KN* Marija Ratkić 1.000 KN* Matija Knežević 100 KN* N. N. 200 KN

ZA AKCIJU MIVA - MISIJSKA VOZILA:

N. N., Sarajevo 2.000 KN* Siniša Skočibusić, Mostar 50 KM* Natko Blagojević 100 KN* Tihomir Paulić 5 KN* Marija-Nada Vujnović 100 KN* Ratko Vidak 50 KN* Ankica Balajić 100 KN* Helena Prpić 100 KN* Luca Radman 20 KN* Župa Banjevci 350 KN* Župa Baldekin 2.000 KN* Župa Donja Kupčina 4.050 KN* Župa Šišljavić 510 KN

POŠTANSKE MARKICE I TELEFONSKE KARTICE:

Vrhbosanski ordinarijat, Sarajevo* Župa Hvar* Sestre Služavke Malog Isusa, Naumovac* Karmel sv. Josipa, Breznica Đakovačka* Suzana Poljak

DUBROVNIK 2016.

28. ljetni susret misionara i misionarki

Ljetni susret misionara i misionarki Crkve u Hrvata održat će se ove godine od 4. do 7. srpnja 2016. u Dubrovačkoj biskupiji. Domaćin susreta bit će mons. Mato Uzinić, dubrovački biskup, zajedno sa svojim svećenicima, redovnicima, redovnicama i Božjim narodom. Na susretu će sudjelovati misionari i misionarke iz Afrike, Latinske Amerike, Oceanije i misijskih zemalja u Europi, a uz njih i hvarsko-bračko-viški biskup mons. Slobodan Štambuk kao predsjednik Vijeća za misije Hrvatske biskupske konferencije,

zatim nacionalni i biskupijski ravnatelji Papinskih misijskih djela u Republici Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini. Okupljanje je predviđeno u ponedjeljak 4. srpnja do 16 sati u Ordinarijatu Dubrovačke biskupije, Poljana Paska Miličevića 4, 20000 Dubrovnik. Misionari i misionarke te biskupijski ravnatelji iz Hrvatske i BiH svoj dolazak trebaju najaviti do 15. lipnja 2016. na sljedeću adresu: Papinska misijska djela u RH, Ksaverska cesta 12a, 10000 Zagreb, tel. 01/5635055, e-mail: missio.croatia@misije.hr.

MISIJSKA KRIŽALJKA – OŽUJAK 2016.

Radosna vijest	Djela (ikavski)	Boja karata	Poneke	Sumpor	Malo vretend	Tugovati	Odlučnici	D I J	Ljutiti se	K V	Verdijeva opera	Misionar ubijen u Ruandi		
Dan 24. ožujka														
Uzornice (germ.)				Posmrtni ostatci Radon										
Misionarka ubijena u Burundiju										Njem. član Crta				
Napad								Štapovi za hod Kolač						
				Koji radi na etape							Kisik Lopov		Osoba	
				Nikal			Mjesto u Rusiji Ujed. narodi					Litra Što (čakav.)		
				Ugljik		Štekeri Tona								
				Vulkan u Italiji						Napad				

Rješenja iz prošlog broja: PEPELNICA, PAVAO MIKI, NAGASAKI.

